521:N26

THE MAGAZINE.

St. Thomas' College, Trichur.

SEPTEMBER, 1938.

Vol. XIV. No. 1.

Licence No. 21/1111. Dated 8th April, 1936.

CONTENTS.

1. Notes & Comments. 1
2. Dr. R. S. Krishnan, M. A., D. Sc. 4
   Prof. S. Rama Iyer M. A. L. T.
3, The Miracles of Electricity. 9
   V. K. Kochunny Menon Cl. III.
4. Sorely Tricked. 13
   C. M. Cherian Cl. III.
5, The New Physics. 17
   Dr. Sir C. V. Raman
6. The Family. 21
7. Science & Literature. 24
   P. ORR.
8. A 'Comrade's' Blunder. 28
   M. L. Paul Cl. III.
9. Religious "Freedom" in Russia. 30
10. The Gaiety of the Blind. 33
   K. Parameswaran Cl. II.
11. The College Union. 35
12, St. Mary's Hostel 37
13. St. Thomas' Hostel 39
14, The College Hindu Hostel 42
15. മംഗളാശംസ ൧
   (കെ. പി. ജി. നമ്പൂതിരി III u. c.)
16. കരുണ ൧
   (ജെ. എം)
17. കൈരളിയുടെ ഇന്നത്തെ ആവശ്യം ൧൪
   (എൽ. ജി. ശേണായി, ബി. ഏ)
18. ആ വിധി ൨൩
   (പി. ആർ. കമാർ cl, ii)
19. കിളിമൊഴി ൨൯
   (വി. കെ. കത്തൻ iv. u. c)

NOV 19 R

THE MAGAZINE.

10115 2
21180
521:N26
G9

St. Thomas' College, Trichur.

Editor:— [Eng. Section] Joseph Pettah, M. A.

VOL. XIV. | SEPTEMBER, 1938. | NO. I.

Notes & Comments.

Once again a new academic year has brought us numerous new faces. Some of them are very very young; indeed it is a noteworthy fact that the percentage of these among the 'freshers' is increasing every year. As usual all the freshers are keen and enthusiastic. We are, however, afraid a bit that some of them in their first "intoxication", as Alexander Pope would say, are inclined to be a little too 'boisterous'. Shall we take the liberty to draw their kind notice to what we wrote on the subject of 'order and discipline' last year? On second thought at least, they should realise that collective work can be a success only if there is organisation, and that organisation again, implies

discipline, which is besides, the basis and condition of all true liberty. We would earnestly recommend this line of thought to their serious and sympathetic consideration.

x x x x

We are very happy to have had the privilege of welcoming some of our illustrious 'Old Boys' into our midst. Dr. R. S. Krishnan gave a short but valuable lecture to our students on his recent discoveries in the field of pure science; after the lecture the Principal and Staff 'met him at tea'. A short account of his career and work appears in this Issue from the able pen of his beloved Professor; we desist from any attempt to improve upon it, since it would be like painting the lily or holding taper to the sun. We would, however, endorse every word of the Professor's appreciation of his brilliant pupil, and join with him in wishing Dr. Krishnan 'continuous success in his field of research and a place in the front rank of eminent scientists'.

Another illustrious 'Old Boy' who visited us is Rev. Fr. Joseph Edamaram S. J., Ph. D.. D. D. He was returning just fresh from his 'Jesuit Novitiate' at Hazirabagh (Assam) and we found him full of enthsiasm for the new career he has chosen for himself. Him also the Principal and Staff 'met at tea'. We are doubly 'related' to him,—he being not only an Old Boy of the College, but also the Old or rather the Eldest Boy of the Oldest Member of the College Staff, we mean Mr. A. V. S. our reputed Sanskrit and Malayalam Scholar. Fr. Joseph has had a most distinguished career as a student at the Papal Seminary, Kandy; and is now quite deservedly attached to the Teaching Staff of that famous Institution. He is the first Indian to be appointed to that high post, a rare honour to him no doubt, but also a great credit to his *alma mater*, by reflection of course. We wish him also a great future. He is perhaps the first of the Old Boys of the College to join the ranks of the Jesuits; and though posted to distant Kandy, he will, we hope, come down occasionally to the plains of Malabar to give a

fillip to the moral life of his successors at the College here and also to his countrymen at large.

Yet another Old Boy, who has brought fresh fame and laurels green to the *alma mater*, is Mr. Paul Verghese, M. Ed. (Leeds), B. A., L. C. P. (Lond), M. R. S. T. He is the son of Mr. T. P. Verghese, B. A., L. T., B. Ped (Toronto), Principal, Govt. Training Institution, Cochin State——a great son (promising to be greater in due course) of a great father; our hearty congratulations to the latter. We understand that the M. Ed. is a very valuable Degree, and to have secured it from an English University is a rare achievement and reflects great credit on Mr. Paul. He has sent us a highly interesting article, mainly an adaptation of Chapter I of his University (Leeds) Thesis on "An Experimental Study of Standardised Tests for Selecting Secondary School Pupils", The article will appear in the next Issue of the Magazine. Our best thanks to him. We wish him a bright career in the Educational Field for which he is specially qualified. Perhaps he will pay us a visit one of these days; his successors at the St. Thomas' will be very glad to have the privilege of hearing him.

Dr. R. S Krishnan, M. A., D. Sc.

(Prof. S. Rama Iyer, M. A., L. T.)

It is with feelings of pleasure and pardonable pride that I write the following few lines about Dr. R. S. Krishnan and his work at the Indian Institute of Science, Bangalore. He is an Old Boy of this College. After passing the Intermediate Examination from this College with a first class and high distinction in Physics, he joined the St. Joseph's College, Trichinopoly, from where he took his B. A. (Hons) Degree in Physics, securing a first class and a very high rank in the Presidency. Subsequently he was taken as a research scholar in the Indian Institute of Science, Bangalore, where he worked for five years under the distinguished guidance of Sir C. V. Raman, Kt., F. R. S., N. L., who is known to everyone in India as a physicist of international reputation. On the basis of a thesis submitted during his work at Bangalore, he was awarded the Doctorate Degree in Physics by the University of Madras. Dr. Krishnan sailed for England on the 17th of last month for higher studies at the famous laboratories of Cambridge. I am sure everyone in this College will join me in wishing him a pleasant and very useful time at Cambridge and a safe return to India with more and brighter laurels.

Dr. Krishnan is an example of what perseverence and keen interest can achieve in the field of knowledge. Here I may mention that another of our old Boys, Dr. C. S. Venkateswaran, who is still working at Bangalore, has distinguished himself in the field of research. These young men have covered their Alma Mater with glory and let us hope there will be many among our students who will emulate them.

It is not easy to give a popular account of the work done by Dr. Krishnan. I shall content myself with giving a very brief account of the work without entering into the mathematical and technical details of it. He has been working on the optical properties of colloids and the phenomena he has discovered have been named, after him, "Krishnan Effect". In almost all cases of research work in science, some phenomenon which has already been discovered, but probably only incompletely investigated, is taken as the starting point. Dr. Krishnan's work on light scattering starts with the Tyndall Effect as the basis.

To understand the Tyndall effect and the subsequent work on light scattering, one should know what is meant by polarised light. Light is a transverse wave motion in which the vibrations are at right angles to the direction of the ray. In the case of ordinary light, these vibrations occur over an infinite number of planes containing the ray of light. Under certain circumstances, the vibrations may be confined to one plane. In such a case the light is said to be plane polarised. When light is reflected from any surface, a certain amount of polarisation takes place. Again, in transmitting a beam of light, many transparent crystalline substances have the property of splitting up the beam into two having different laws of refraction. This phenomenon is called double-refraction. Both beams are completely polarised, one beam being called the ordinary and the other the extra-ordinary beam. The former obeys the ordinary laws of refraction while the latter does not. The planes of polarisation of the two beams are at right angles to each other. The mineral, Iceland spar, exhibits this property of double refraction. For experimental work, in order to get one beam alone polarised in one particular plane, we have to separate the ordinary from the extra-ordinary ray. This is done with what is known as a Nicol's prism. This is used to produce polarised light and also to analyse a pencil of light. When ordinary light is viewed through the Nicol and it is ro-

tated the intensity of the light is constant in all positions of the Nicol. On the other hand, if the light examined is polarised in a particular plane, the light transmitted is of the maximum intensity only when a particular plane in the Nicol contains the plane of polarisation. When the Nicol is turned through a right angle from this position, the light is no longer transmitted, The Nicol therefore analyses the incident pencil.

Tyndall investigated the effects produced, when ordinary light is passed through a medium—a liquid or a gas--which contains particles of some substance in a state of suspension. Such media may be called colloids. They have a turbid appearance. Dusty or smoky air, muddy water. water containing soap, milk or oil in suspension, are examples of such media. It was found that the light diffused or scattered by the particles becomes more or less completely polarised.

It has been established by subsequent investigations that the extent of polarisation is determined by the size and spherical symmetry, or want of it, of the particles which scatter the light.

Dr. Krishnan has carried out further detailed investigations on entirely new lines. Ordinary light is first passed through a double-refracting prism of quartz. Now two beams of polarised light of equal intensity are obtained with their planes of polarisation at right angles to each other. They are arranged with the plane of one horizontal and of the other vertical. The two beams are passed through the medium. Each of these beams undergoes scattering, thus producing two corresponding Tyndall beams. These beams are then viewed transversely through a second double-refracting prism which produces two beams out of each of them thus producing four Tyndall beams in all. By a critical study of the relative intensities and other factors relating to these beams, Dr. Krishnan has arrived at difinite conclusions regarding the relation between the size, shape, symmetry and grouping of the molecules and the scattering produced.

Some of the conclusions arrived at are given below. The second and third of the four beams are always of the same colour and intensity. This is an extremely general relation which holds good in the case of any ordinary turbid medium and in the case of very pure diffusing media like dust-free gases and liquids. In all cases where the diffusing particles are spherically symmetrical, the second and third beams are altogether absent; this is the case whether the particles are large or small. The brightness of the fourth beam (which is not of the same intensity as the first or the second and third) relative to the first depends on the size of the particles. Thus, the intensity of the fourth, relative to the first, may be used as a measure of the size of the particles. The experiments have thrown much light on various aspects of light-scattering such as molecular diffusion of liquids, scattering by amorphous solids like optical glasses, molecular clustering in binary liquid mixtures etc. The investigations have provided a new method in the comparative study of the structure of the solid and liquid states of matter. The results obtained have a great bearing on colloidal chemistry which finds practical application in various fields such as the composition and properties of dye-stuffs etc.

To appreciate research work of the kind carried out by Dr. Krishnan and others, in pure science, one should have a sense of the 'values' of science. There has been a change of purpose in science between the olden and modern days. At one time, the study of science—even pure sciences like mathematics—was pursued for purely practical reasons Biology was studied for the sake of medicine, chemistry was for a long time alchemy, which was studied because of the belief that it would lead to the discovery of the Philosopher's Stone and the Elixir of Life. Even mathematics was studied because of the belief that certain mathematical relations had certain magical properties. Gradually, the sciences have come to be studied not for their practical results, but for the part they play in satisfying man's curiosity about the external world, and the 'search for

truth' has become the outstanding motive. Of course, out o this search for truth many things of great practical importance have emerged. But the scientist has come to consider these practical results as mere by-products. For instance, when Maxwell discovered the electromagnetic theory of light, he would never have dreamt that his discovery would provide every home with a wireless set.

Disinterested curiosity has been the great motive power of scientific research. Goodness, Beauty, Truth are the important 'values' or factors that shape our actions and make life worth living. Science is primarily concerned with truth. But if the search for truth consists merely in collecting and tabulating facts, it does not appeal to the scientific mind. There should be an element of beauty in these facts, as revealed by the orderliness or generality which emerges from them. We thus have another important value of science—the aesthetic value. It is the desire for truth and beauty that urges the men of science to seek knowledge for its own sake. The modern world, plunged in the turmoils of politics, business and finance, gives some respect and attention to science purely for the results accruing from it, at the same time, its spirit is far from popular with it. Whatever a materialistic world may think, it is in its spirit that the chief value of science lies. The long history of science has proved that knowledge for the sake of knowledge is an aim with an irresistible fascination and it needs no defence, The fact that science gratifies to a great extent our intellectual curiosity is sufficient reason for its existence.

I congratulate Dr. Krishnan on the correct view he has taken of the values of science and wish him continuous success in his field of research and a place in the front rank of eminent scientists.

DR. R. S. KRISHNAN, M. A., D. Sc.

(Old Boy)

The Miracles of Electricity.

(V. K. Kochunny Menon, Cl. III.)

The story of electricity forms an interesting reading to students of science. Although the ancients knew something of this energy, no advance in the knowledge of this phenomenon was made until the eighteenth century, when the great Benjamin Franklin became so absorbed in its study that he sold his printing press and devoted himself exclusively to electrical experiments. We are familiar with the story of his kite, which succeeded in collecting electricity from the clouds. Nor are we ignorant of the first electric current discovered by Galvani, an Italian Doctor, who noticed a peculiar twitching of the muscle of a frog when it was allowed to come into contact with a metal. Ever since the discoveries of these men, our knowledge of electricity and of magnets began to go up by leaps and bounds, and in the century tha t we are now living in it is still in its adolescence. Electricity enters in the constitution of all matter. In the following few paragraphs I shall endeavour to explain some of the marvels of electricity which indicate the achievements of electricity.

(I) *Automatic Traffic Control.*

The ever increasing numbers of cars and other vehicles on the road make it obviously necessary to control them at crossings not only for reasons of safety, but also to ensure a steady flow of traffic along the streets.

Electricity, man's great silent servant, is found to perform the task of traffic control far more effectively and cheaply than the unformed policemen of today. However clever a human being may be, it is difficult for him to signal to oncoming traffic, answer the questions of pedestrians and perform half a dozen other tasks at the same time.

Though still in its infancy, the electrical traffic control is found to be very successful. Several difficulties were discovered when this device was first introduced. For instance, it took motorists some time to 'get the ideas'. They had become so used to the hand-worked signals that they would not stop at the necessary places.

The advantages of this electrical method of traffic control are tremendous. Apart from the fact that it sets free a policeman to do more useful work, it minimises road accidents. The pedestrians are allowed to cross the road only at short intervals after which the traffic is set in motion again.

With the installation, on every road and at every crossing, of the system of electrical traffic control, cross-road collisions will be unknown and accidents unheard of.

(2) *Marvels of Modern Telegraphy.*

Telegraphy is concerned with the transmission of messages to a distant point by electrical means, and for many years the well known Morse 'tapper' key and sounder were the recognised means of telegraphic communication. Now-a-days, however, they find very little place in modern telegraph systems. Instead, mechanical methods of transmission and reception are in use, making the work of telegraph operators much easier, and speeding up the rate at which telegrams can be handled.

The teleprinter is the instrument most commonly employed in the telegraph service of the British Post Office. It is a combined transmitting and receiving instrument and is capable of printing the message either on a paper strip or in column form on a sheet of paper.

For telegraphic communication with ships at sea and over very large distances, radio is employed. The radio transmitters send out powerful signals just like a flash which are capable of travelling to the other side of the world in no time.

Recently, systems of facsimile telegraphy, whereby a photograph, drawing or even the manuscript of a letter may be

transmitted electrically from one place to another, have been invented and brought into use. To the bewilderment of the world it is thus possible for a copy of a picture handed in at London for transmission to Berlin to be in the hands of the recipient in less than an hour afterwards.

(3) *Electricity on the Farm.*

The old proverb, "Make hay while the sun shines", has now to be altered, for by the electric way, the Clerk of the Weather can be dodged, and hay made without sunshine. Though the farmers of India are lamentably backward in the advanced methods of farming, in other countries over two million farmers employ electricity and so it is not an untried thing.

In the all-electric farm all the barn and dairy machinery is equipped with electric motors, as the savings effected in this way are considerable, apart from the convenience of being able to carry out a number of heavy and laborious duties. in a minimum of time.

It is almost like a fairy story to visit a very modern electrified poultry farm. The hatching of eggs by electricity is indeed wonderful. Sufficient heat for hatching is given by circulating hot air over the eggs and at a time 16000 eggs can be hatched. Until the chickens are six weeks of age they are fostered by electricity, after which they are set free.

It is indisputable that electricity has made important contributions to agriculture. Not only did it simplify the labour problem but it has also lightened the load of physical toil.

(4) *The Wonders of Television*

Of the more recent applications of electricity we may consider television to be the most wonderful. To be able to see a distant event practically at the same time of its happening and to recognise the features of an absent friend however far away, seem an achievement of the impossible. Yet this is the everyday practice of the television experimentalist.

(5) *Doctor Electricity.*

It is not surprising that electricity was very quickly seized upon by medical men and heralded as a new force in medicine. Nevertheless electricity has not yet achieved all that was expected by our doctors. Unfortunately the "mystery" surrounding this new discovery led to its exploitation by too many ignorant people.

Electricity is used by doctors in many different types of lamps for producing healing rays. It would be impossible to calculate the suffering that has been averted and the lives which have been saved by X-rays which enabled the doctor literally to look inside the human body.

The Automatic Age.

We have become so used to electricity as the universal servant that we turn switches as casually as we put on our clothes in the morning. Yet we are only at the fringe of the electrical age; at the beginning of an automatic era when all the monotonous and time-wasting tasks will be performed by electricity, so that there can be more freedom to develop the mind,

Let us take a look inside the all-electric, all-automatic houses of the future. There are a few dwellings of this kind now in existence so that I am not exaggerating in this description. A car drives up and as it reaches the entrance, the garage doors swing open. As the car passed a certain spot on the road, the weight of the car made electric connection with the doors and they opened. The door of the house swings open easily by the same way. Cells sensitive to light would turn on the lights as soon as it began to get dark. Clocks will be electric and accurate.

Do not think that these descriptions are fanciful. Each one of the devices described above is in use somewhere. The automatic age will dawn when they are part of every house and electricity costs but a fraction of an anna a unit. The next five decades will find India wired up like one enormous house. Wires will bring comfort and amusement to the home, The greatest benefactor that industry can have in the future is more and better distributed electricity.

Sorely Tricked.

(By C. M. Cherian, Cl. III)

John looked aside casually, and saw his friend, (they were classmates and hostel-mates, too) slip inside the graceful arch of the 'Silver Moon Bar'. Students seldom went to any of the bars. "Mr. George going to the 'Silver Moon'. Strange! Never thought he was fond of that kind of thing," thought John as he returned to the Hostel after his usual evening walk.

The next day, Milton's "Lycidas" was being laboriously explained in class. John got tired listening. George was seated just in front of him.

"How many minutes more, George?" John asked.

"Ten".

"Confound it, there is going to be no end, it seems". The tedium of the class was badly getting on his nerves. His mind strained after some diversion. Suddenly the "Silver Moon" flashed into his memory.

"Look here, George," he said in his semi-jocular way, gently tugging at George's shirt, "I never thought you were that sort".

George reflected a moment, and coloured up. "Well, John, what d' you mean?"

"You don't know?"

"Know what? Please tell me".

"Don't know where you went yesterday? Yet, assuredly you did it pretty stealthily—though not sufficiently. Ought to have been more careful. It's bad people see you frequent the place, don't you think?"

George was too much annoyed to answer. He flushed deeply red, and turned away. With his head propped on his hands, he sat wonder-struck, perplexed. He was a '*habitue*'

of the bar, and going there had lost all seriousness for him. So when John spoke in that serious, incriminating tone, it did not occur to George that his friend was alluding to such a paltry thing as going to the bar. On the contrary, his mind was pre-occupied with something else—something that was as fresh as it was romantic and novel—The previous night, when he skulked out of the Study Hall, and then out of the Hostel, he had feared that somebody might notice him or mark his absence. But then, he did not bother much. He was so mad after going, and he went. Now to his great surprise, here was John seeming to know everything about his confidential nocturnal expedition.

His shirt became completely drenched with perspiration, and beads of it rolled down his face. John marked his friend's perplexity with amazement. "It's awful funny," he thought, "Mr. George sweating and blushing like that. So cool and headstrong ordinarily, There is some-thing the matter now — something a good lot more serious than going to the bar. He looks definitely culpable. I must draw him out, sure!"

It was the noon-interval. George sidled up to where John sat scanning a newspaper. He cast very uneasy glances at John. "Have you a moment, John? Wouldn't you tell me what?", he said and shoved his friend away to a retired corner.

"Why, George, why do you want me to tell you things which you know better than I do? In fact, we never thought you were that sort".

George was completely non-plussed. Was it that people were in the know of his confidential affairs? George became restless, and hastened to make sure.

"I suppose you mean about—about where I went last night?" He tried to sound casual.

"Exactly, sir," John flashed back at him, "d' you think that no body saw you?"

"Somebody might 've seen me go out, but how could

anybody ever know where I went?"

"The good easy man that you are! Think nobody was interested? — that nobody tracked you to find out what you were up to?"

That seemed right. George remembered how the streets were quite crowded as he hurried along, and how anybody could have followed close behind and watched, without his knowing it. He said after a pause: "Strange! Been one of those who tracked me?"

"I ! Nonsense. Only heard it talked about in the Hostel this morning."

"Heard it talked about? Wonderful!" George mused awhile, He was carrying on a courtship which he did not want other people to know about. In the first place, his chances were uncertain. There were other reasons, too. But now it seemed he had been found out, and so he thought he would give some sort of explanation and affect nonchalance. "Well, John, after all, it's damn'd silly. I don't care a jot. I should think there is nothing to be ashamed of in making decent advances to a decent pretty girl. Isn't that so?—Now John, now that you have known something, and are my intimate friend, I don't mind telling you everything—everything, lest you should go away suspicious. To begin with I assure you, John, she is adorable—well, you may disagree. You may be inclined to share the popular verdict on her. But I say from my own personal observation that, in spite all her unconventionalities, she is most feminine and companionable. To proceed, it's interesting how we chanced upon each other One evening- " It's hardly necessary to give here the many confidential and delicate details regarding his love-making, which George unsparingly unfolded to his friend.

John was really vexed that he could not as yet guess who the "pretty girl" was. But now his friend wound up his confessions in a most felicitous manner. "Yesterday the Inspector was not there. So her mother invited me to go over

there and have a long chat. Precious invitation, don't you think?—But, John, you don't know what it is to be really cared for like that—"

John began to chuckle facetiously in the exuberance of his triumph, as his friend proceeded, He had understood everything. The Inspector's daughter was a celebrity of the town, and rather notorious for her excessive forwardness and familiarity. She could always be seen driving up and down the various streets, and dallying about in the public park with one or other of her admirers. She was verily the talk of the town.

John laughed with crazy pleasure. "What's the matter with you?" George flushed. "Why d'you laugh, mister? Don't relish my tale? --Well, you can laugh. You don't know a darned thing about love—"

"Forgive me, George. That's not it," John interrupted. "I only mean—er—well—er—" he drawled.

"Quick John, snap it out," George said tensely.

"Well...er...I mean...er...I mean that this thing which you have just now told me I never knew anything about before".

George's face went ivory white. "Nonsense! What on earth have you been saying all along?"

"I only meant something else—very silly perhaps in your eyes—your going to the 'Silver Moon'." John could not repress his ill-favoured pleasure.

George's face was an interesting study for physiognomists.

* The New Physics.

(By Dr. Sir C. V. Raman,)

An Irishman, if there be one amongst my listeners to-night, might feel inclined to ask me the question, how old is this New Physics about which you are talking to us? My answer would be—Exactly fortythree years old and still going strong. The world heard the new baby crying when it was born—I am referring to the enormous excitement created by the announcement of a German Physicist, Rontgen, that he had discovered a new kind of radiation with amazing properties, which we now call by his name, or alternatively as X-rays. This experimental discovery by Rontgen had far-reaching effects. It opened the eyes of men of science to the fact that the courageous and patient investigator could hope to discover new phenomena in Nature undreamt of in the natural philosophy of the nineteenth century. Rontgen's discovery, in fact, was the beginning of the New Physics, the stimulus to novel types of experimentation which it gave resulted in a whole new crop of discoveries, many of which in their intrinsic interest and importance are not surpassed even by Rontgen's own magnificient finding. During the past four decades, the spate of new phenomena has flowed into physics with undiminished vigour, so much so that it is becoming increasingly difficult even for a man of science—excepting of course, the discoverer himself, to feel thrilled by a new physical phenomenon.

I will not fatigue you by a recital of the names of even the most outstanding investigators who have built up the physics of to-day. Their names and their discoveries are known to every student of physics. They are claimed as nationals by one or another of many different countries. Yet in the truest

* A talk broadcast from All India Radio. Madras.

sense, they belong to the whole world and to the international brotherhood of science. I will permit myself to mention only two of the greatest pioneers. Amongst the priceless memories that a man of science like myself treasures life-long is that of personal contact with such leaders of science as the late Lord Rutherford and the late Madame Curie; their contributions to the building of the New Physics have been most impressive, and their influence on their generation and on the progress of science almost incredibly great.

I would not be fair either to my listeners or to my subject if I conveyed the impression that the New Physics has been built up entirely by the work of experimenters. This is far from being the case. Indeed the amazing progress of the New Physics has been due to no small extent to the courageous leadership and constant guidance given to experimenters by the the theoretical physicists or natural philosophers, who in their turn build on the foundations firmly laid by experimental discovery. I do not believe there is a single listener to my talk who has not heard of Einstein and his relativistic philosophy which forms an integral part of the framework of thought in the New Physics. Not all my listeners, however, might have heard of Professor Niels Bohr of Copenhagen whose picture hangs facing that of Lord Rutherford at the head of the staircase in my house at Bangalore. Prof. Bohr, as he often reminds his listeners, comes from one of the smallest countries in Europe, namely Denmark. But, in the view of many including myself, he is the greatest natural philosopher of the day. The work of Niels Bohr in building up a theory of atomic structure which has inspired a host of experimenters in their work is one of the greatest triumphs of the human mind, In the still unsolved problems presented by the facts of atomic disintegration and transmutation, he is the foremost thinker of the day and may yet lead us to a completer understanding of the experimental results.

You may well ask, what has the New Physics achieved?

One has only to look back to the physics of my college days at Madras thirty years ago and to look at the physics of to-day to appreciate the difference. The old physics was successful chiefly in giving what might be called a microscopic or large-scale description of natural phenomena, that is to say, a statement of observed facts regarding the properties of matter, heat, light, sound, electricity and magnetism. On the other hand its attempt to interpret the observed facts in terms of atomistic and molecular concepts was definitely a failure -- except in a severely restricted field. The reason for this failure was that the old physics had practically no foundation on which to build. This foundation has been supplied by the discovery of the ultimate sub-atomic units constituting matter and the laws of their interaction. The detailed explanation of all physical phenomena and of the physical properties of matter has in consequence, become a practical proposition. A very great measure of success has been achieved in this respect in every one of the recognized divisions of the older physics. Whole new territories of phenomena not contemplated by the older physics have also been opened up and brought under the rule of the new physics.

Not content with these triumphs, the New Physics has entered the field of Chemistry and has sought to find an explanation in terms of sub-atomic processes for the well-ascertained facts of Chemistry regarding the reactions of atoms with each other to form molecules. Such a task could scarcely be considered superfluous. For, one of the essential facts of chemistry is that the strengh of chemical combination and the energy required for or released by such combination are very different in different cases, and it is only in physical theories that it is possible to find any real understanding of these facts, and indeed also of the real nature of chemical combination. The success of the new science known as "Chemical Physics" has transcended all expectations. Indeed, it is not unreasonable to hope that before many years pass, theoretical chemistry

will come to be regarded as a branch of mathematics.

What has been the secret of all these amazing successess? Simply stated, it is the elimination of the Newtonian mechanical laws from the field of atomic and molecular physics and their substitution by other and new laws governing sub-atomic processes. It would take me too long to go deeply into the theoretical aspects of the New Physics, It must suffice here to say that they involve a revolutionary change in our outlook regarding natural phenomena and their explanation. The present generation has not yet had time to fully understand and absorb the new theoretical outlook; but the latter has abundantly justified itself by its success in handling problems of the most varied nature. To the next generation, the new modes of thinking now required in our science will doubtless become habitual.

I must not neglect to make at least a brief mention of the most recent spectacular triumphs of the new physics, namely the creation of new chemical elements by artificial transmutation of known elements. Lord Rutherford's last little book on the New Alchemy gives a very clear and facinating account of this newest physics. The remarkable advances described therein were not due to any accidental discovery but were the natural result of the intensive study of the atom and of its structure which is characteristic of the New Physics. The chemical identity of an element is determined by the "Nucleus" of the atom, that is by the very small and dense core of the atom. By bombarding the atom by other swift atomic projectiles, transformations may be induced. In many cases the new elements produced are radioactive, in other words they give off electric particles and spontaneously transform into other elements in the manner of the naturally radioactive elements.

For the production of the swift atomic projectiles used in these new syntheses of the chemical elements, amazing new types of apparatus have been developed in which figure gigantic electro-magnets or electrostatic generators or electric trans-

formers. By means of special ingenious devices, these are used to speed up the atomic projectiles to very high velocities corresponding to several millions of volts. On the occasion of my visit to the Paris International Conference of Science last year, and in my subsequent tour, I was privileged to see several of these installations in operation. In their boldness and novelty of conception, and in the purposes to which these are used, these contrivances fittingly represent the spirit of the New Physics.

The vast body of new knowledge which the New Physics has created naturally represents a greatly increased power to use the forces of Nature for good and for evil. In a hundred different ways, physics has during this period of advance influenced human life and activity. But I would not have you forget that the greatest leaders of our science have always been those whose aim has been the promotion of Knowledge for its own sake.

The Family.

Marriage is not individual Pleasure.

Divorce is itself sufficient to destroy Social Justice.

Once divorce was accepted as a social institution, Moral society was doomed; it had actually ceased to exist. For divorce is a social revolution deeper in nature and more far-reaching in results than any mere constitutional upheaval. Divorce is in itself sufficient to destroy social justice though in actual fact other evils conspire in the destruction of justice, for

social justice depends on man living not on rights alone but on duty first and on rights only for the sake of duty; and divorce is the contradiction of that law. Divorce declares that the husband is not bound by duty to his family but may first consider what he deems his individual rights: and that the wife is not obliged to her home, but is primarily a person with rights of her own private and individual life to which she may sacrifice both husband and children.

With divorce, therefore, as a social institution it was inevitable that men should separate rights from duties, for the false principle upon which divorce is based is the radical error that individuals may shed their duties in favour of their rights. Such a principle cannot be isolated in one phase of life. If it is true for marriage it is true also for property, money and the market-place: and in actual fact this vicious principle was working in the sphere of justice prior to the acceptance of divorce as an institution of society.

Marriage is not simply a matter of pleasure or gratification for either man or wife: that married people are happy is good: but that married people are first and foremost dutiful in their state of life is essential. It is utter folly to measure the success or failure of a family by the pleasure or happiness of the husband or wife, for happiness is not a principle by which people can live, it is the reward man may seek as the out come of a life lived on principle.

Married life, family life, is primarily one of duties to be fulfilled, not of pleasures to be enjoyed. Because the modern world strives to measure marriage by pleasure and not by duty, the family is in grave danger, the unit of society is breaking up. The family is one of the institutions upon which civilisation is built; without it a Moral society is impossible. So deep in the foundations of social life is marriage that the attitude or disposition of men towards it will finally determine the character of the civilisation they will produce. Moral civilisa-

tion was constructed upon indissolube marriage as one of its foundations: marriage permanent until the death of one of the parties is essential for society. Christian Europe did not know marriage as a contract that could be terminated once it was made, except by death.

Men who refuse to live by the Law of God in economic affairs of property and money soon deny the Law of God in marriage. What apparently is not realised in any adequate degree is the fact that divorce is not simply a personal matter: It is a most serious social problem because it attacks and destroys a fundamental social institution. Moreover, divorce is not merely an evil which men practise; it has become one of the institutions of modern life, an accepted form of life by which people live.

Divorce as an institution commits society to individualism and forbids the construction of society on the *Panchayati* scale; for divorce destroys the family, the basic unit of all true social organisation. It is impossible to produce an organic society out of individuals, true *Panchayati* social life is possible only when the society has the correct fundamental institutions—of which the family, regarded as permanent through indissoluble marriage, is one.

(S. O.)

SCIENCE AND LITERATURE.

(By P. ORR.)

Science and literature have been regarded as two different branches of knowledge and as opposed even to each other. This is a mistaken notion, arising out of false conceptions of the nature and functions of each of them. Science is popularly associated with machinery, particularly in this mechanised age, while literature is associated with the art of story-telling. Science is bound up with facts and literature with fancies. The duty of the former is to inform and to instruct, while the duty of the latter is to please and to delight.

Like almost every popular belief this distinction is at best a half-truth, if it is not completely false. Science, indeed, does concern itself with the world of facts, known and hidden. It does instruct, but it would be untrue to say it does not delight. Literature, on the other hand, is not all mere story and fancy. Its basis is life, as much the world of facts as science's is. Literature is but 'life talking to itself'. It is the power to communicate to others, experiences as real as life, and as enduring'. And its purpose is not merely to amuse, it does also inform. While science increases one's sum of knowledge, literature by its communicative power of the experiences of life, assists man to put his knowlege to use, instructs him in the art of living. As Sir Philip Sidney said, 'Poetry' or literature, is 'philosophy teaching by experience.'

The fact was recognised in the early B. C's when Aristotle, the don of European criticism, said that Art (which includes literature) imitates life, and he used the word 'imitation' to signify 'idealization'. Art, and literature with it, takes its material out of life, refines it of its crudeness, its grossness and its impermanence, and elevates it to the beautiful, the perfect

and the true. Great men of letters, true to their genius, have often felt the contrast between the fleeting realities of the every-day world, and the permanent ideas behind them, and with their aspirations for the latter they have pierced the veil and beheld the naked truth. Thus, to the poet, Keats, the melody of the nightingale opens out enchanted realms of beauty and everlastingness, in the midst of a world where 'Beauty fades, and Youth grows pale and spectre-thin and dies'.

Literature then treats of life in its ideal form; it keeps itself closely in touch with it and gives beautiful expression to its changelessness. The history of English literature, for instance, is a study of the life of the people and the world in which they lived. As early as the sixteenth century what Shakespeare found most attractive in the world was man himself, and his greatness and his glory elicited from his pen these laudatory words:—

"What a piece of work is man! How noble in reason! how infinite in faculty! in form and moving, how express and admirable! in action, how like an angel in apprehension, how like a god, the beauty of the world! the paragon of animals!".

And so we have his galaxy of young and cheerful and hilarious men and women, his noble and suffering heroes and heroines. The study of man in his perfection and imperfection had reached its zenith in him, and later-writers, all through the seventeeth and eighteenth centuries, merely wrought on the surface. They wore his shoes and his dress thread-bare, as also the hoops and whalebones of woman. The nineteenth century men of letters added nature to the literary theme, and it found grand expression in the poetry of Wordsworth and Shelley. Others, despairing of the present, found their consolation in the golden age of the past with its chivalry and its romance—men like Coleridge and Lamb and Keats. There was such great stir and activity of the creative and literary mind that its energies seemed well-nigh exhausted by the middle of the century.

Then arose the era of utilitarianism in economics and politics and of scientific machinery and invention. Man's highest ambition seemed to live for himself, to exploit the inventions of science for his own use. Literature with its lofty aim of presenting the ideal of life naturally shied at having to present the sooty and dust-laden atmosphere of busy men and women trafficking their souls away in vain pursuit of wealth. Once more it held up the ideal of the past in the poetry of Browning and Morris, and in the prose of Carlyle and Ruskin: while it despaired of the invasion of science with its inventions into the even tenor of man's life.

But the inter-relationship of science and literature had already been foreseen by Wordsworth, who in his famous Preface of 1800, wrote:-

"If the labours of men of science should ever create any material revolution, direct or indirect, in our condition, and in the impression which we habitually receive, the Poet will sleep then no more than at present; he will be ready to follow the steps of the Man of Science, not only in those general indirect effects, but he will be at his side, carrying sensation into the midst of the objects of the science itself. The remotest discoveries of the Chemist, the Botanist, or Mineralogist, will be as proper objects of the Poet's art as any upon which it can be employed. If the time should ever come when these things shall be familiar to us, and the relations under which they are contemplated by the followers of these respective sciences, thus familiarized to men, shall be ready to put on, as it were, a form of flesh and blood, the Poet will lend his divine spirit to aid the transfiguration, and will welcome the Being thus produced, as a dear and genuine inmate of the household of man".

But through almost a century neither the useful inventions of science nor its higher mysteries were ever made use of by men of letters except in the way of a connoisseur who is delighted by surface brilliance or in the timid manner of approach of one who must take a leap in the dark. It needed the

courage of H. G. Wells to plunge into it straightway and give us those delightful scientific romances beginning with *The Time-Mcchine.*

Meanwhile science had been making rapid strides, unveiling and rolling out worlds upon worlds of thought and existence, and enlarging his vision through universe after universe of space. Man stands at the dawn of this expanding universe like stout Cortez

> when, with eagle eyes,
> He stared at the Pacific,

and instead of being bowed down beneath the weight of all this macrocosm he plunges into the depths of his spiritual being and adjusts himself to the ever-widening truth. And he has not failed. Literature to-day teems with these new ideas: men of science are men of letters as well. Amidst their number stand out Einstein, Sir Oliver Lodge, Arthur Eddington, Sir James Jeans, Havelock Ellis, Prof. H. Levy, Mark Rutherford, Sir James Sullivan and Sir Francis Younghusband. More and more men of pure letters are turning to science, to its higher astronomical and physical mysteries. When scientists are concerned with the conquest of Time, Space and Matter, men of letters gather up their experiences and bring them within the reach of laymen in pleasing and beautiful ways. There is greater clarity, greater simplicity and greater vigour of style now, born of the enthusiasm of clear visions of the worlds of science. Science and literature are wedded in indissoluble bond.

"I feel friendly towards science," so runs the confession of Richard Aldington, one of the younger writers of England to-day, "because I think it tends to free one's mind from superstitious fears. . . It recognises change and discourages sophistry. It knocks the egocentric conceit out of Man by the vastness of its time-scale, the immensity of its scale of development . . . All these things induce a genuine humility in regard to one's own importance, put one at peace with oneself and the outside world".

A 'Comrade's' Blunder.

(M. L. Paul, Cl, III.)

It is a funny incident which I am going to narrate and one which has actually taken place. Rajaji, the Madras Premier, in his recent Provincial Tour arrived at Cheruvathoor *en-route to* Mangalore. Some Soviet comrades of Cheruvathoor had arranged to give a rousing welcome to the Minister, who had agreed to receive a deputation at the railway station. As the idea of the deputation was to place before the Minister the grievances of the peasants of that place, the comrades took particular care to bring a large number of peasant to the station. They gathered a sufficiently large crowd, and shouting Russian slogans and carrying Russian flags, came to the station in a jatha.

The train stopped at the station and Rajaji stepped on the platform. At once shouts of "Inquilab Sindabad" greeted the Minister. He, with his natural smile on his face, said: "Why, I am in Russia!"

"What is the meaning of that?" inquired the Minister looking at the red flag and the national flag on the same pole.

"Sir, the red one is the peasant's flag" replied a comrade, who pretended to be the leader.

"Which peasant wanted that flag?" inquired the Minister "Is it yourself"

"The majority wanted that flag, Sir, and we are all peasants".

Rajaji doubted whether the speaker was a peasant. So he asked: "Have you ever yourself plouged in your life-time"

'Yes, Sir, many times" replied the comrade.

"But it does not seem so", said Rajaji.

The Madras Premier dared to disbelieve a true follower of Stalin, the ruler of one fifth of the world! No, our

comrade could not endure that. Anxious to prove the validity of his reply, he rather emotionally added; "Sir, I have taken part in Salt Sathyagraha and have gone to the jails many times".

"Is it ploughing?" retorted the Premier. The crow dcould not refrain from laughing at the 'bleach' of the comrade. But the comrade who was already agitated, now became irritated and turned to his followers to spend his wrath upon them. Rajaji interfering said: "Why man, now you get angry with the majority? You just now said that you accepted the Russian flag as the peasant's flag, since the majority wanted it. Now you rush to scold the majority?",

Then the comrade was dumb. He was helpless—a laughing stock among his followers who once admired his fiery, flaming speeches against the slowness of the Madras Congress Ministers.

The train soon left the station and the Minister could not receive the deputation. But on his return journey from mangalore, he heard the deputation at the same station where a Stalinist had lost his prestige. Then it was interesting to note that there were no Russian flags and no shouting of Russian slogans to welcome and cheer the Minister.

Religious "Freedom" in Russia.

— Article 124 of the Soviet Constitution —

Article 124 of the new Soviet Constitution seems on the face not to be unfavourable to the practice of religion. It reads; "In order to ensure to citizens freedom of conscience, the Church in the U. S. S. R. is separated from the State and the school from the Church. Freedom of worship and freedom of anti-religious propaganda are recognised for all the citizen". Newspaper correspondents in Russia, who send only articles which meet the approval of the Russian Board of Censorship have made much of this particular article and have stressed the "new favourable attitude" of Communism towards religion. Curiously enough, however, they state only the clause about "freedom of religious worship".

There is only one way of deciding whether or not Communism is still opposed to religion, and that is by studying the facts. At the very beginning it should be stated that most political observers regard the new constitution as nothing more than "window dressing" for the democratic nations of the world. Because Italy, Germany and Japan have opposed Communism Russia is attempting to win the sympathy of democratic countries such as England, France and America; for that reason she has written a democratic Constitution. How "democratic" it is in relation to religion can be determined from the following facts.

On October 1, 1935, N. B. Krilenko, then Commissar of Justice of the U. S. S. R., gave a conference which lasted two and a half hours on the rights and duties of Soviet citizens in the light of the New Constitution. In the course of that speech the Commissar stated, commencing on articles 124, that, "separation means that the Church does not and cannot enjoy any

kind of juridical rights. Consequently it cannot and must not enjoy or be entitled to rights and privileges of any kind".

"Separation", then means "negation" in the New Constitution, and as such, Article 124 is only a reproduction of the R. F. S. S. R. Criminal Code, Article 125 of the 1935 Edition.

In explaining the statement that the school is separated from the Church, Krilenko emphatically declared that no form of religious education would be tolerated in any school or institution of learning. This interpretation has already been applied in theory since 1928, as is evidenced by the Criminal Code No. 122.

As a proof of the "window dressing" character of the new Constitution, it is well to remember that Article 124 makes a distinction between "worship" and "propaganda". It guarantees "freedom of religious worship" and "freedom of anti-religious propaganda". In other words, a citizen has a right to worship God according to his conscience if he can find a minister, a priest or a rabbi. But these are extremely difficult to find. For example, before the Revolution there were 70,000 Christian churches and chapels in Russia. The Communist Party has recently declared that at the end of the second Five Year Plan—namely, 1937—there will not be a single edifice in all Russia consecrated to religion. Furthermore, the atheistic paper of Russia, entitled *Bezbojnik*, of May, 1935, speaking of the churches, states: "We have closed all the opium shops" In 1917 the Catholic Church in Russia had 810 priests, and of those 810 there remained only 63 in 1935. In January 1936, Soviet newspapers declared the last Catholic priest in Odessa "was cast into prison".

Even though one could find churches, priests and ministers, would a citizen under the Communistic regime, be permitted to establish a religious school? No! Because that is "propaganda". Would citizens be permitted to distribute pamphlets on "religious subjects?" No! that would be "propaganda", Would they be permitted to broadcast "religious talks?" No!

that is "propaganda".

But would the Communists be permitted to do all in their power to attack religion? Yes! for that right is reserved to the Communists by Article 124. They have the right to propagandise against religion, but a citizen has only the right to worship if he can find a priest or Church.

This distinction between "worship" and "propaganda" is a further evidence of the clever deceitfulness of the New Constitution. It enables Russia to tell the outside world she believes in freedom of religious worship, but permits her to practise inside her borders all manner of anti-religious propaganda. The facts which follow indicate clearly how Communism negates in practice that which it gr ants in theory.

If Communism were really sincere about the right to worship, would it definitely link up its educational system with the Society of Militant Atheists? Other countries believe in separation of Church and State and allow freedom of worship, but they do not interpret "freedom of worship" to mean "freedom to prevent worship", nor do they permit the State Boards of Education to identify themselves with atheistic groups. But this is precisely what Russia does.

The proof is supplied by a circular letter addressed by the Commissar of Education to the directors of the district boards of education of Russia. This letter complains that there has not been sufficiently anti-religious teaching in the schools of Russia. As the letter puts it: "The results of the special investigation, on the initiative of the People's Commissariat for, Education, made last year, and the material recently gathered completing the all-Union conference of anti-religious pedagogues, show that in one of the most responsible departments of Communist education—the field of anti-religious education—the work of the schools during these recent times has considerably weakened. The most elementary forms of out of class anti-religious work are very often completely lacking. Anti-religious work with the parents of the pupils is not under control".

Active persecution and massacre of the clergy in Russia has now ceased. But this is not because Communism no longer believes in murdering the clergy; it is because practically all the clergy have been "liquidated," which is the polite word the Communists use for "massacre" Incidentally, let the pink professors who sympathise with Communism realise *that* professors were "liquidated" next to the clergy. The *Pravda* states that Communism during that period of time killed 9575 professors, 8800 doctors, 10,500 officers, 48,000 policemen, 25,850 government employees, and 260,000 soldiers. Russia has not officially published its "liquidation" figures since 1923, but anyone who believes that they are not anti-religious, or that they are not bent on the violent suppression of the clergy and the churches is a fool. One only needs to attend the Communist meetings to hear it said that when the "revolution comes they must burn the churches and kill the clergy".

The Gaiety of the Blind.

(by K. Parameswaran Cl, II)

I was coming out of a suburban train the other day when, quite all of a sudden, some-body strolling beside spoke to me in a whisper: "Will your honour give this gentleman an arm to lift? He is altogether blind," Another man made off. But I helped him most willingly and found as I usually discern in the case of almost all blind people that my ephemeral companion was uncommonly garrulous and gay.

The gaiety of the sightless wag is an everlasting wonder to me. It is as though the outer light being quenched. the inner light of the spirit is fully illuminated. Outside, the world is dus-

ky and all colourless but inside there is bliss and brightness.

I have observed, in many cases wherin people have very nearly gone stone-blind, that their cheerfulness far from being diminished has gained quite a novel gloss by some mighty miracle. In no case of which I have had any knowledge has it apparently had the reverse effect.

In the matter of cheerfulness the vantage of the blind over the deaf and dumb is quite evident. It is a common fact that the sightless are least conscious of their misfortunes while the deaf and dumb are most conscious of them and are, therefore, very miserable.

Undoubtedly in friendly discourse, the blind are on equal terms with the seeing, while the deaf and dumb are miserably shut up in terrible isolation. The fact that they see is no consolation for them, No doubt they can make gesticulations with their limbs and mouth and even eyes; but these tokens add to their peevishness and taciturnness.

After all, the chief interest in life consists in familiar intercourse with our fellows. It is human contact that gives life its Zest, and the ear and the tongue are paths of communication with the world. In this communication a completely blind man has the fullest scope.

It is the true he cannot set eyes on the limitless waters of the sea or on the glorious and delightful view of the golden sunset, or on starlings flying away to their nests towards dusk. But he can hear the constant humming of the ever busy bees within a stone's throw, the pleasant rippling of running rivers, the sweet melody of the cuckoo or the nightingale, the most melancholy threnody of the owl in the stillness of the night and the ceaseless chirping of sweet-singing birds from sun-rise to sunset.

Indeed, few can realise what a jolly thing the world of sounds can be to the blind.

The College Union.

The Union commenced its activities by the 3rd week of July, with the following office-bearers.

EX-OFFICIO PRESIDENT.

Rt, Rev. Mgr, John Palocaren, M. A. (Edin). Principal.

PRESIDENT.

Prof. P. Ramanathan, M. A.

VICE PRESIDENTS.

Mr. V. Achuthan Nair, M. A,

Mr, V. Sankarankutty Menon, M, A.

REPRESENTATIVES OF THE STAFF,

Prof. Joseph Pettah, M, A; & Prof. Joseph Mundassery, M. A.

STUDENT CHAIRMAN.

Mr. Verghese Vithayathil, IV U. C.

SECRETARIES.

Mr. A. Hussain Khan IV U. C. & Mr. K. Parameswaran II U. C.

COMMITTEE MEMBERS.

Messrs:—

P. Govinda Panicker	Cl. IV	Paul Mathew	Cl. II.
K. R. Gokulam	,,	George Pudusseri	,,
Koshy John	,,	K. H. Mohammed	,,
K. C. Joseph	Cl. III	A. T. Joseph	Cl. I.
M. Gopalakrishnan	,,	K. Abraham	,,
K. Chettur	,,	E. U. Aravindakshan	,,
T. V. Francis	,,	Ramankutty	,,

Student Representative to the Magazine Committee.

Messrs. K. R. Gokulam Cl. IV.

E. U. Aravindakshan Cl I.

Inaugural Address: The Inaugural Address of the Union was delivered by Dr. A. R. Menon, M. B. Ch. B. (Edin), M. L. C. Rt. Rev. Mgr. John Palocaren M. A. (Edin), presided. Dr. Menon made an interesting speech on "The new constitutional changes & their far reaching importance to Indian India". In the course of his speech, referring to the constitutional reforms of the Cochin State, the learned lecturer said that though the reforms do not meet the demands of the people fully, His Highness's Government has to its credit the distinction of being the first, among the Indian States to have the moral courage to come a little forward to meet the popular demand.

Principal's Day.

An extra-ordinary meeting of the Union was held on 10th August, with Prof. P, Ramanathan in the chair, to felicitate Rt. Rev. Mgr. John Palocaren, our Principal, on the eve of the Feast of his Patron Saint. Messrs, K. P. G. Nambudiri & V. K. Kunjan Sastrigal presented to the guest, two pieces of verse, composed by them in honour of the occasion. On behalf of the staff Mr. Vaideeswaran M. A., paid a tribute to the chief guest. Messrs. C. M. Cheriyan, K. K. Anantha Krishnan, A. K. George & P. Purushothaman, spoke on behalf of the students. Mr. A. Hussain Khan, the Secretary of the Union, then garlanded the Principal, who replied suitably.

Condolence Meeting: To bemoan the sad demise of the Hon'ble Ambat Siva Rama Menon, Cochin's First Popular Minister, a general meeting of the Union was held on the first of September. Rt. Rev. Mgr. John Palocaren, Principal, presided. A condolence resolution was moved by Mr. Appukutta Menon of the III U. C. Prof. Joseph Pettah also spoke on the occasion.

The following parliamentary debates were held during the term

22nd July--Resolution:-

"ഇന്നത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യം സമകാലിക ജീവിതത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നില്ല".

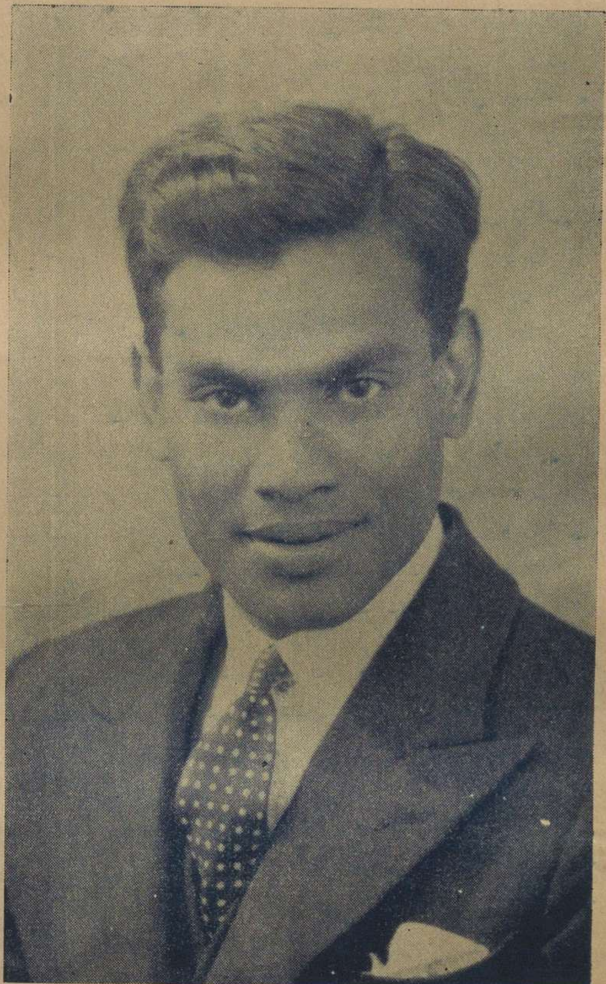

Mr. Paul Verghese, M. Ed. (Leeds), B. A.,
L. C. P. (Lond), M. R. S. T.
(OLD BOY)

Speaker: Mr. Verghese Vithayathil

Leader of the House: Mr. K. K. Ananthakrishnan, Cl. III.

Leader of the Opposition: Sastri V. K. Kunjan, Cl. IV.

The motion was lost.

29th July: Resolution:—

"The Congress—Muslim League negotiations should be stopped at once in the best interests of India"

Speaker: Mr. Verghese Vithayathil

Leader of the House: Mr. K. S. Siva Raman Cl. IV.

Leader of the Opposition; Mr. K. Chettur, Cl. III.

The motion was defeated.

29th August. Resolution;—

"ഇന്ത്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ മന്ത്രിപദസ്വീകരണം കൊണ്ട് ഗുണത്തേക്കാളധികം ദോഷമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്"

Speaker; Mr. Verghese Vithayathil.

Leader of the House: Mr. K. M. Joseph

Leader of the Opposition: Mr. K. C. Joseph

The motion was defeated after a heated discussion.

A. Hussain Khan
Secretary.

St. Mary's Hostel.

The members of the St. Mary's Hostel are a privileged and fortunate lot in that among the various College Hostels ours is the most advantageously situated, and provides exceptionly comfortable quarters and every other convenience, This is clear

from the fact that, at the commencement of every academic year, there is a busy scramble for accommodation in this Hostel. This year we are 42 in number, and exceed the normal strength by two.

As to our Hostel activities. Though some of our inmates were sceptical as to the usefulness of unions, literary or otherwise, in a hostel, the fervent enthusiasm of others prevailed, and a Debating Society has been started. And it must be said that the working of the Society has belied the views of the sceptics. More than half a dozen lively debates were held during the first term, wherein the members made earnest attempts at solving some of the burning social, religious and political problems of the day.

Our Hostel can boast of a few excellent sportsmen and expert players in Football, Badminton, Volley and Cricket. We expect that they will achieve excellent results in the Collegiate Tournaments and Sports of this year. Our Hostel provides courts for Badminton and Ring-tennis, and there is regular play in these.

The authorities have placed a good Catholic Library at the disposal of the inmates, and we have also a Reading Room where some of the most important periodicals and magazines are provided. The inmates make the fullest use of these.

Now I shall make mention of a few happy events connected with our Hostel. A grand tea party was held in honour of the Patron Saint's Day of our esteemed Principal, Mgr. Palocaren. The Monitor, proposing the toast, presented him with a Spiritual Bouquet. Other inmates also made speeches felicitating the Monsignor. In his reply, the Principal exhorted the inmates to try to make the best use of their community life, and offered some practical suggestions for the same.

On another occasion the inmates had the happiness of receiving Rev. Fr. Ferroli, S. J. into their midst. The distin-

guished guest was garlanded and presented with a Spiritual Bouquet by the Warden. Fr. Ferroli made a short speech in which he expressed his appreciation of the Hostel, and wished the inmates a happy year.

Under the able guidance and direction of our beloved Warden, Rev. Fr. S. M. Thattil M. A. we are having an excellent time. His untiring industry, and paternal solicitude for our welfare are something which we can neither acknowledge sufficiently nor repay adequately. With him as our 'guide', we hope to work up earnestly and advance our best interests.

Koshy John,
Monitor.

St. Thomas' Hostel.

20th June: Hostel reopened and admissions began —— Large number of students, due to increased facilities like separate rooms and various games,

23rd ,, C. P. Mathew nominated General Monitor.

25th ,, P. T. Thomas congratulated by the Hostel members on his new title of Vidwan.

29th ,, Celebration of the Patron Saints' Day of Rev. Fr. Paul Kackacherry, Ph. D., D, D. & Fr. Peter Aloor B. A. Warden and Confessor of the Hostel respectively.

3rd July:	Celebration of St Thomas' Day and inauguration of the C. T. A; General Communion by the Catholic staff and students. *Chota* before the meeting- The steady increase in the strength of the Hostel.
9th ,,	The successful candidates from the Hostel in the various College elections congratulated by the Hostel members. - -
15th ,,	Fr. Warden 'at home' to the students.
1st August	The total strength of the Hostel 45.
11th ,,	The beginning of the College annual retreat. Preacher, Rev. Fr. Ferroli S. J., D. Sc.
15th ,,	Solemn closing of the retreat with Benediction. Special Meeting in the Stage Hall with His Excellency the Bishop of Trichur in the Chair. (details given below under C. T. A.)
21st ,,	A friendly badminton match between St. Thomas and St. Mary's Hostels with success for the former.
27th ,,	The return match between the same two Hostels. Once again victory for us.
2nd Sept.	Visit of the University Commission to the Hostel.

THE C. T. A.

On St. Thomas' Day the Catholic Truth Association of the Hostel was formally inaugurated by Rt. Rev. Mgr. Mathew Edakolathur, V. G., Mr. P. A. Joseph, M. A., and Rev. Fr. John Mattom addressed the gathering. The Association had begun, however, to function even as early as 29th June, '38. The following office-bearers have been elected for the year 1938--39:-

Mr. John J. Palathinkal, —— General Secretary.

Mr. M. I. Abraham, —— Asst. Secretary & Treasurer.

COMMITTEE MEMBERS.

Messrs. T. A. Antony
A. S. Charles
V. C. Thomas
N. J. Thomas

Three ordinary meetings have been conducted during the year, of which two were parliamentary debates. Important questions of Catholic and general interest were discussed at these meetings, and the members manifested a keen and lively interest in these great problems of the day. The third meeting was one of special interest; the subject of the day was 'The need of a Catholic University for India' and the Hall resounded to the soul-stirring eloquence of Prof. S, F. Nunez. M. A., who presided.

A Special Meeting of the C. T. A., in which all the Catholic Students of the College participated, was held on 15th August; His Excellency the Bishop of Trichur presided, The programme consisted of a triple function, viz. to thank Rev. Fr. Ferroli S. J., who had preached the College Retreat; to felicitate Mgr. Palocaran in connection with the Feast of his Patron Saint, and to inaugurate a Branch of the M. C. Y, L. in the Hostel. Accordingly speeches were made, and Fr. Ferroli and Mgr. Palocaran presented with a *Spiritual Bouquet* each. Mr. C. A. Paul, M. A., B. L., & L, T., Diocesan Secretary of the M, C. Y. L, made a highly illuminating speech on the ideals and working of the League, and exhorted the students to rally round the M. C, Y. L. flag with enthusiasm and earnestness.

C. P. Mathew
General Monitor.

St. Thomas' College Hindu Hostel.

Mr. V. Achyuthan Nair, M. A.——Warden
Mr. C. P. Raman Nair, IV U. C.——Gen. Monitor.

With the commencement of the academic year admissions to the Hostel were also made. Provision has been made for the accommodation of over 25 boarders, but the present strength is only 15. The Hostel, however, is more cosmopolitan in its composition this year since it counts 2 Brahmin members on its rolls.

Mr. P. K. Govinda Panikkar, IV U. C. is in charge of the Games Club and Mr. P. Vasudeva Menon II U. C, is in charge of the Reading Room. Some of the best sportsmen is the College are drawn from our Hostel, though Badminton of the only game popular within our premises.

Editor: (Mal. Section) Joseph Mundassery M. A.

മംഗളാശംസ.

പാലോടൊത്തമനോജ്ഞമന്ദഹസിത-
ത്താലിക്കലൊശാലത-
ന്മേലോമൽപ്പൂതുവെള്ളവേറൊരുവിധം
പൂശുന്നിതാരാദരാൽ
ആലോകോത്തരസാത്വികപ്രകൃതിയാ-
മാചാര്യ്യ,നാരാദ്ധ്യനാം
"പാലോക്കാര"നനന്തകീർത്തിനിലയൻ
നീണാൾ ജയിച്ചീടണം.

(കെ. പി. ജി. നമ്പൂതിരി, III. u. c.)

കരുണ.

മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും വേണ്ടുവോളം ഉപസ്ഥിതി നേടി സ്വതഃസിദ്ധമായ വാസനയെ സംസ്കരിക്കയും പോഷിപ്പിക്കയും ചെയ്തതിനുശേഷം, ബദ്ധപരികരനായ ഒരു വീരഭടനെപ്പോലെ ധാരാളം സ്വപ്രത്യയസ്ഥൈര്യത്തോടുകൂടി രംഗത്തിറങ്ങി കുറച്ചുകാലത്തെ ഉൽകൃഷ്ടസേവനംകൊണ്ടു് വിജയലക്ഷ്മിയെ വരിച്ച ഒരു മഹാകവിയാണല്ലൊ കുമാരനാശാൻ. കവനകലാവിഷയകമായി സ്വതന്ത്രമായൊരു അഭിപ്രായം രൂപവൽകരിച്ചതിനുശേഷം മാത്രം പേനയെടുത്ത മഹാകവികൾ കേരളത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ കുമാരനാശാൻ അവർകൾ അവരിൽ അദ്വിതീയനാണു് എന്നു തീർച്ചയായും പറയാം. വെറും

ശബ്ദപുഷ്ടികൊണ്ടു് സഹൃദയലോകത്തെ വ്യാമുഗ്ദ്ധമാക്കുന്ന മലയാളകവിതാരീതി ആപാദശീർഷം പരിഷ്കരിക്കണമെന്നായിരുന്നു കുമാരനാശാന്റെ വ്രതം. അനേകം ഘട്ടങ്ങളിൽ ആ വസ്തുത അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. സ്വാഭിപ്രായത്തെ ധീരധീരം പ്രഘോഷണം ചെയ്ത ആ മഹാകവി ഏതാനും നിതാന്തഭാസുരങ്ങളായ നിബന്ധനങ്ങൾകൊണ്ടു് അതിനെ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുകൂടി ചെയ്തു. അങ്ങനെ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നവ്യപ്രഭാതത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ആ പ്രഭാതത്തെ പ്രശംസിക്കുന്ന കളകൂജനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അന്തരീക്ഷത്തെ മുഖരിതമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആശാന്റെ കൃതികളിൽ പലതുകൊണ്ടും പ്രഥമഗണനീയമായിട്ടുള്ളതു് 'കരുണ.' ധ്വനിധാ അൎത്ഥവത്തായ ആ കാവ്യത്തെക്കുറിച്ചു് ഇതഃപൎയ്യന്തം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നിരൂപണങ്ങളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും മാത്രം മതി അതിന്റെ യോഗ്യതയെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ. അങ്ങനെയുള്ളൊരു കാവ്യത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തേയും സ്വഭാവത്തേയും അധികരിച്ചു വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതു വളരെ ചാരിതാൎത്ഥ്യജനകമായ ഒരു കാൎയ്യമാണു്. രഘുവംശാദിമഹാകാവ്യങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനം എഴുതുന്നതു മഹാപണ്ഡിതന്മാൎക്കുപോലും മഹത്തായ ആഹ്ലാദം നല്കീട്ടുണ്ടല്ലോ.

I

കഥാവിധാനം.

കങ്കാളപ്രായമായ ഒരു ഇതിവൃത്തത്തിൽ പോരാത്തതെല്ലാം വെച്ചുകെട്ടി, അതിനു ജീവനും ഭംഗിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിലാണു് ഉജ്ജ്വലപ്രതിഭനായ ഒരു കവിയുടെ ഔചിത്യബോധം വ്യക്തമാവുക. ശകുന്തളോപാഖ്യാനത്തിൽ കാളിദാസമഹാകവി വരുത്തിയ മാററങ്ങളും സ്വയം കല്പിച്ചുചേൎത്ത ഭാഗങ്ങളും അവയുടെ ഔചിത്യാനൗചിത്യങ്ങളും വകതിരിച്ചു ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ള ക്രാന്തദൎശികളായ സഹൃദയന്മാൎക്കു് ഈ പരമാൎത്ഥം പുത്തരിയായിരിക്കുകയില്ല. എത്രയായിരം നൂതനാലങ്കാരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞാലും ഒരു കവിക്കു തന്റെ ഇതിവൃത്തത്തിൽ ഉചിതസംസ്കാരങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ കഴിയാത്തിടത്തോളംകാലം കൃതാൎത്ഥതയ്ക്കു് അവകാശമില്ല. അതുഹത്തിന്റെ അലങ്കാരങ്ങൾ ഉന്നംതെററിപ്പായുന്ന പീരങ്കിയുണ്ടകൾപോലെ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായിരിക്കും.

കരുണയിലെ ഇതിവൃത്തം ഒരമേരിക്കൻ പണ്ഡിതൻ എഴുതിയ "The Gospel of Buddha" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് എടുക്കപ്പെട്ടതാണ്. അതിനെ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:—"ഉത്തരമധുരയിൽ വാസവദത്ത എന്നൊരു വേശ്യയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾക്ക് ഉപഗുപ്തനെന്ന സുന്ദരനായ ബുദ്ധശിഷ്യനിൽ അനുരാഗം ജനിക്കുകയും അവൾ അയാളെ സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ അടുക്കൽ പോകുവാൻ തനിക്കു കാലമായില്ലെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി. നിമന്ത്രണം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ഉത്തരം എന്നിട്ടും അതുതന്നെയായിരുന്നു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വാസവദത്ത ആദ്യം ഒരു തൊഴിലാളിപ്രമാണിയുടേയും പിന്നീട് ഒരു വർത്തകത്തലവന്റേയും സേവനങ്ങൾക്കു ഭാജനമായി. ധനസമൃദ്ധിയിൽ ഭ്രമിച്ച അവൾ തൊഴിലാളിത്തലവനെ വിളംബംവിനാ വധിക്കുകയും ശവം ചാണകക്കുണ്ടിൽ കുഴിച്ചുമൂടുകയും ചെയ്തു. താമസിയാതെ ഉള്ളുകള്ളികൾ വെളിപ്പെട്ടു. വാസവദത്ത ന്യായാധിപന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് വിച്ഛിന്നാവയവയായി ചുടുകാട്ടിൽ തള്ളപ്പെട്ടു. വളരെക്കാലം അവളുടെ ദാക്ഷിണ്യത്തിനു പാത്രമായ തോഴി ആ സന്ദർഭത്തിൽ അവളെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എങ്ങനേയോ ഇക്കഥയെല്ലാം കേട്ട് ഉപഗുപ്തൻ ആ ശ്മശാനത്തിലെത്തി ഭോഗലോലുപയായിരുന്ന വാസവദത്ത അയാളെക്കണ്ടതോടെ പരിഭവം പറയുകയായി. തന്റെ നല്ല കാലത്ത് അയാൾ വന്നില്ലല്ലോ എന്നായിരുന്നു ആവലാതിയുടെ ചുരുക്കം. ഉപഗുപ്തനാകട്ടെ താൻ വരാഞ്ഞതിന്റെ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തി അവളെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയും ബുദ്ധഭഗവാന്റെ ദിവ്യോപദേശങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു അവൾക്കു ഹൃദയപരിണാമം വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അവൾ നിത്യശാന്തിയടഞ്ഞു." ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കഥയെ ആശാൻ എങ്ങനെ സംസ്കരിച്ചു എന്നു നോക്കാം.

1. അവസാനത്തെത്തവണ ഉപഗുപ്തനെ ക്ഷണിക്കുവാൻ തോഴിയെ അയച്ചതിനുശേഷം അവളുടെ പ്രത്യാഗമനം ഉൽകണ്ഠാപൂർവ്വം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന നിലയിൽ കവി വാസവദത്തയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അവളുടെ അതീതചരിത്രം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനും, അവൾ ഉപഗുപ്തസമാഗമാർത്ഥം ആവർത്തിച്ചു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ശ്രമങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതിനും കവി ഒരുങ്ങുന്നില്ല.

കഞ്ജബാണൻതന്റെ പട്ടംകെട്ടിയ രാജ്ഞിപോലൊരു
മഞ്ജുളാംഗിയിരിക്കുന്നു മതിമോഹിനി.

എന്നവസാനിക്കുന്ന മേദസ്വിയായ വൎണ്ണനകൊണ്ടു വാസവദത്തയുടെ ധാടിയും മോടിയും നിശ്ശേഷം വിശദമാക്കിയതിനുശേഷം കവി ഉദ്ദിഷ്ട സിദ്ധിക്കു് അവൾക്കുള്ള വെമ്പലും തിടുക്കവും ഏതാനും ഈരടികൾ കൊണ്ടു് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അനന്തരം പ്രത്യാഗതയാകുന്ന തോഴിയോടുള്ള സംഭാഷണമായി. അതിൽ, "എനിക്കു സന്ദേഹമില്ലയിക്കുറി" എന്ന ഭാഗവും "സമയമായില്ലെന്നു താനിപ്പോഴും" എന്ന ഭാഗവും വിശിഷ്യ അവധാതവ്യങ്ങളാകുന്നു. ഇക്കുറി, ഇപ്പോഴും — ഈ രണ്ടു ചെറിയ വാക്കുകൾകൊണ്ടു വാസവദത്തയുടെ ഉപഗുപ്തോന്മുഖങ്ങളായ പൂൎവ്വയത്നങ്ങൾ മുഴുവൻ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു പറയാം. മററു പല കവികളും ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ അക്കഥ ദീൎഘമായി വൎണ്ണിച്ചു. ഉപഗുപ്തന്റെ ഗൗരവത്തിനും വാസവദത്തയുടെ പ്രൗഢിക്കും ഹാനിവരുത്തുവാൻ കുമാരനാശാൻ മുതിൎന്നിട്ടില്ല. കാളിദാസൻ ശകുന്തളോല്പത്തി കഥ രണ്ടോ മൂന്നോ വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു സംക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഔചിത്യം ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഈ ഉപക്രമത്തിൽ കുമാരകവി പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കലാഭിജ്ഞതയെ അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. നേരെ മറിച്ചു കാളിദാസശാകുന്തളത്തെ പരിഷ്കരിച്ചഭിനയിച്ച തമിഴന്മാർ വിശ്വാമിത്രകഥയെ ഒന്നാംതരം ഒരു ഡാൻസിങ്ങ് സീനായി കഥാരംഭത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു പ്രേക്ഷകന്മാരുടെ കാമോദ്വേഗത്തിന്നു സംതൃപ്തി വരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചതു് ഉചിതമായെന്നു ഭാവിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ കുമാരനാശാൻ വാസവദത്തയുടേയും തോഴിയുടേയും നെട്ടോട്ടങ്ങൾ എണ്ണിയെണ്ണി വൎണ്ണിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞേക്കാം.

2. നായികയുടെ ഉദ്ഭാവനത്തിനായി ഇരുപതിൽപരം ഈരടികൾ വിനിയോഗിച്ച കവി ഉപഗുപ്തനെ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ — വിശേഷിച്ചു് അവന്റെ താരുണ്യവും ലാവണ്യവും വൎണ്ണിക്കുവാൻ — ഒരു വരിയെങ്കിലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. മൂലകഥയിൽ ഉപഗുപ്തൻ സൗന്ദൎയ്യസൎവ്വസ്വമായ ഒരു യുവാവായി വൎണ്ണിതനായിരിക്കുന്നു. ആ ഭാഗം വിട്ടുകളഞ്ഞുകൊണ്ടു കവി വാസവദത്തയുടെ വാക്കുകളിൽ

കമനീയകായകാന്തികലരും ജനമിങ്ങനെ
കമനീവിമുഖമായാൽ കഠിനമല്ലേ

ഇത്യാദി ഒന്നോ രണ്ടോ ഈരടികളിൽ ഉപഗുപ്തന്റെ സൗന്ദൎയ്യത്തെ, പടിഷ്ഠനായ ഒരു ചിത്രകാരൻ ഒരു രേഖകൊണ്ടെന്നപോലെ, സൂചിപ്പിക്കമാത്രം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കേവലം നിരുദ്ദേശകമല്ല ഈ മാററം. ഉപഗുപ്തൻ ശൃംഗാരകഥാനായകനായ ഒരു നായകനല്ല. അയാൾ സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമായ കരുണയുടെ അവതാരമാകുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു കവിവാക്കുകളിൽ അയാളുടെ സൗന്ദൎയ്യഘോഷണം അനുചിതമായിരിക്കും. അയാൾക്കു സൌന്ദൎയ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഒന്നാമതായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നവൾ വാസവദത്തയാണല്ലോ. അവൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടുതാനും. ആരംഭത്തിൽതന്നെ ഉപഗുപ്തൻ ഒരു ദിവ്യാദൎശമൂൎത്തിയാണെന്നുള്ള തോന്നൽ ഉണ്ടാക്കണമെന്നായിരിക്കും കവിയുടെ ഭാവം. വാസവദത്തയിൽ ഉടനെ സംക്രമിപ്പിക്കുവാനിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാനുരാഗത്തിന്നു് ആ തോന്നൽ ഒട്ടൊക്കെ സംപ്രേരകമായിരിക്കുമല്ലോ.

3. സമയമായില്ലെന്നുതാനിപ്പോഴും സ്വാമിനിയവൻ
വിമനസ്സായുരക്കുന്നു വിഷമമെന്നാൾ

ഈ റിപ്പോർട്ടിനെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു് വാസവദത്തയുടെ ഹൃദയത്തിൽ അടിക്കടി ഉയരുന്ന വിചാരതരംഗങ്ങളാണു് അനന്തരപ്രതിപാദ്യം. മനുഷ്യഹൃദയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിപുലമായ ജ്ഞാനത്തിനു മൂൎദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണമായ ഈ വിചാരപരമ്പര കവിയുടെ നൂതനകല്പനങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണു്. ഒന്നിനു പിന്നിൽ മറെറാന്നായി ഏററവും സ്വാഭാവികമായ മട്ടിൽ വാസവദത്തയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന സകല വികാരങ്ങളും കവി സനിഷ്കൎഷം വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. 'സമയമായില്ലെന്നു താൻ' എന്നു കേൾക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും തോന്നാവുന്ന അക്ഷാന്തി; അതിന്റെ പിന്നിൽ ഉപഗുപ്തനെ ശകാരിക്കുവാനുള്ള തിടുക്കം; ആ ശകാരത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സൗന്ദൎയ്യാദരം; അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു് അവളുടെ നിമന്ത്രണത്തെ അയാൾ തെററിദ്ധരിച്ചുവോ എന്നുള്ള സംശയം; അയാളുടെ പ്രണയം മാത്രമാണു് അവൾ കൊതിക്കുന്നതെന്നുള്ള പ്രസ്താവം; അങ്ങനെയെങ്കിലും ഭുക്തഭോഗയായ തനിക്കു പിന്നെയും കാമസിദ്ധിക്കുള്ള തൃഷ്ണ അനുചിതമല്ലയോ എന്നുള്ള അവളുടെ ശങ്ക; അതിന്റെ നിവാരണം; എന്നാൽ ഒരു കൊച്ചുമുനിയെ കാണുവാൻ മുട്ടിയുഴറുന്നതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വിരോധാഭാസം; അതിനു സമാധാനം; അതോടെ അവൾക്കു് അയാളിൽ തോന്നുന്ന അനുരാ

ഗം ലൗകികലാഭാനപേക്ഷവും തന്നിമിത്തം കട്ടൊക്കെ നിർമ്മലവും ആ ണെന്നുള്ള സൂചന; അവനെ കണ്ടാൽമാത്രംമതി എന്നുള്ള പ്രസ്താവ ത്താൽ ആ സൂചനത്തിൻെറ സ്ഥിരീകരണം; ലൗകികസുഖോപകരണ ങ്ങളോട് അവൾക്ക പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന വിരക്തി — ഇങ്ങനെ അവളുടെ ഹൃദയത്തെ കവി ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്തു നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഉൽഘാടനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ദീർഘമായ ആ വിചാരധോരണിയുടെ അവസാനത്തിൽ എത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും വാസവദത്ത ലൌകികസുഖങ്ങളുടെ മീതെ ച വുട്ടിനിന്നുകൊണ്ടു സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു് എത്തിനോക്കുന്നതായി കവി നമുക്ക കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. നൈരാശ്യത്താലോ ഉപഗുപ്തൻെറ മറുപടിയു ടെ അവ്യക്തതയാലോ വാസവദത്ത കുറച്ചുസമയത്തേക്ക് ഒരു തത്വജ്ഞ യായിത്തിരുകയും അങ്ങനെ അവൾ കുലവൃത്തിയെ ഉപേക്ഷിച്ചു യഥാ ൎത്ഥാനുരാഗത്തെ അവധാരണം ചെയ്യുവാൻ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുമാത്രം. അവളുടെ പ്രണയം, ഉപഗുപ്തൻെറ സ്വഭാവവൈശി ഷ്ട്യത്തെയല്ലാതെ, ഉപഭോഗക്ഷമതയേയും മററും അവലംബിക്കുന്നി ല്ലെന്നു വിശേഷിച്ചവധായ്യം. 'അകിഞ്ചിദപികുൎവ്വാണഃ സൌഖ്യൈഃ ദുഃഖാന്യപോഹതി' എന്നു ഭവഭൂതി വൎണ്ണിക്കുന്ന സ്നേഹപരമകാഷ്ഠയുടെ നിഴൽ ഇവിടെ കാണാം. ഈ പരിണാമം എത്രത്തോളം ദുഷ്കരവും എത്രത്തോളം കാമ്യവുമാണെന്നു പറയേണ്ടല്ലൊ. പിന്നത്തെ വരിക ളിൽ കവി അതിനെപ്പററി പറയുന്നുണ്ടു്.

"ധനദുദ്ദേവതയ്ക്കെന്നും..........അന്ധകൂപത്തിൽ." നിമിഷവ ൎത്തിയായിട്ടെങ്കിലും അവളിൽ കാണുന്ന ഈ പരിണാമം അവളെ മുക്തി പ്രാപ്തിക്ക അൎഹയാക്കുന്ന പല വഴികളിൽ ഒന്നാമത്തേതാണെന്നു പറ യാം. അങ്ങനെയല്ലാതെ അന്തിമമാത്രയോളം ഭോഗസമുദ്രത്തിൽ നി ന്നുന്ന വാസവദത്ത ഒരൊററഞൊടിയിൽ ഇന്ദ്രജാലത്താലെന്നപോലെ പശ്ചാത്താപവിവശയായെന്നും സംപ്രാപ്തമുക്തിപദയായെന്നും എങ്ങ നെ സമ്മതിക്കും? അവളുടെ ഹൃദയം പരമാൎത്ഥസ്നേഹത്തിന് അനധിഗ മ്യമല്ലെന്നെങ്കിലും മുൻകൂട്ടി തെളിയേണ്ടയോ?

4. മൂലകഥയിൽ ഒരു തൊഴിലാളിത്തലവൻേറയും ഒരു വൎത്ത കശ്രേഷ്ഠൻേറയും വാസവദത്താപ്രാപ്തിയെ ഏറെക്കുറെ ഒരേ നിലയിൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരാളുടെ സമാഗമം മററേയാളുടെ വധത്തിനു

പ്രചോദകമാകത്തക്കവണ്ണം രണ്ടുപേരുടേയും സ്ഥിതിഗതികളെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി വർണ്ണിച്ചിട്ടില്ല. കവി അവരിൽ രണ്ടാമത്തേവനെ ഒന്നാമതായി പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല അവൻെറ ധനസമൃദ്ധിയെ വെളിവാക്കുമാറ് അവൻെറ നാനാപരിചരദനിഷേവിതമായ ആകാരത്തേയും ആഗമനത്തേയും വിവരിക്കുകൂടി ചെയ്യുന്നു. ഈ ഭാഗം അധികമായെന്നോ അനുചിതമായെന്നോ അഭിപ്രായപ്പെട്ടനാവരില്ലെന്നില്ല. കവിക്കു അതിലുള്ള ഉദ്ദേശം അവർ ഓക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. തൊഴിലാളിത്തലവനെ വധിക്കുവാൻ ചെട്ടിയാരുടെ സമ്പൎക്കം വാസവദത്തയെ പ്രേരിപ്പിച്ചുവെന്നു് വായനക്കാർ സമ്മതിക്കുവാൻ, ആ ചെട്ടിയാർ തമിഴ് നാട്ടിൽനിന്നു മെയിൽവണ്ടിക്കു വന്നിറങ്ങി എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? തീൎച്ചയായും അയാളുടെ യോഗ്യതകൾ ധനാജ്ജനത്തിനു സമൎത്ഥമായൊരു പുതിയ വഴിയെ അവൾക്കു തുറന്നു കാണിച്ചാൽ മാത്രമേ ആൾബലം കൊണ്ടുമാത്രം പ്രാമാണികനായിത്തീൎന്ന തൊഴിലാളിത്തലവനെ ചാണകക്കുണ്ടിൽ കുഴിച്ചുമൂടുവാൻ അവൾ ധൈൎയ്യപ്പെടുകയുള്ളു. കൊലക്കുററത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ പണമെങ്കിലും വേണ്ടയോ? മറെറാരു സമാധാനവും ഇക്കാൎയ്യത്തിലുണ്ടു്. ദീൎഘമായ ഒരാത്മഗതത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ പരിശുദ്ധാനുരാഗത്തിൻെറ കൈ പിടിക്കുമാറായ നായികയെ പഴയ ശീലത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചിറക്കുവാൻ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ അപൎയ്യാപ്തനായിരിക്കും. "കരപററി നിന്നുവീണ്ടും കുണുങ്ങിത്തൻ കുളത്തിലേയ്ക്കരയന്നപ്പിടപോലെ നടന്നുപോയി"—അതെ, ഒന്നോ രണ്ടോ നിമിഷത്തേയ്ക്കു ഭോഗസരസ്സിൻെറ വക്കിൽ കയറിനിന്നു പരിതഃസ്ഥിതികൾ അവലോകനം ചെയ്യുവാൻ ഭാവിച്ച അവളെ അരയന്നപ്പിടയെപ്പോലെ ആ സരസ്സിലേയ്ക്കു വീണ്ടും വലിച്ചിറക്കണമെങ്കിൽ അതിൽ ശോഭിക്കുന്ന കമലങ്ങൾ നിശ്ചയമായും ഹൃദയാകൎഷകങ്ങളായിരിക്കണം. ഈ വസ്തുതകൾ ആലോചിച്ചിട്ടുള്ള സഹൃദയന്മാർ ആശാൻ അവിമൃശ്യകാരിയായിട്ടോ ചമ്പൂകാരനെപ്പോലെ വൎണ്ണനാമാത്രവിമുഗ്ദ്ധനായിട്ടോ അല്ല ചെട്ടിയാരുടെ കാൎയ്യം ഇത്ര വിസ്തരിച്ചതെന്നു മനസ്സിലാക്കും.

പക്ഷേ, പരിശുദ്ധാനുരാഗത്തിൻെറ സമീപത്തോളമെത്തിയ നായികയെ എന്തിന് ആശാൻ ബഹിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ചോദിക്കുന്ന

വരുണ്ടാകാം. അവർ ലോകസ്വഭാവത്തെ വേണ്ടുവോളം മനസ്സിലാക്കാത്തതിൽ അനുശോചിക്കുവാനേ തരമുള്ളു.

5. ശൃംഗാരഭൂയിഷ്ഠമായ ഒന്നാംഭാഗത്തിൻെറ ഒരു മറിച്ചടി എന്നു പറയാവുന്ന രണ്ടാംഭാഗം കവി,

> കാലം പിന്നെയുംകഴിഞ്ഞു കഥകൾനിറഞ്ഞമാസം
> നാലുപോയി നഭസ്സിൽ കാറൊഴിയാറായി
> പാലപൂത്തു പരിമളം ചുമന്നു ശുദ്ധമാംപുലർ-
> കാലവായു കുളുത്തെങ്ങും ചരിക്കയായി

എന്നീ വരികൾകൊണ്ടു സമാരംഭിക്കുന്നു. വളരെ അലങ്കാരകോലാഹലമൊന്നുമില്ലാതെ കാലഭേദത്തെ ദിങ്മാത്രമായി സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ വർണ്ണന കേവലം നവീനമായൊരു അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അനന്തരം കവി ഭയാനകമായ ഒരു ശ്മശാനം വർണ്ണിച്ചു അതിൽ വാസവദത്തയെ കാണിച്ചുതരുന്നു. ഇവിടെ ശ്മശാനവർണ്ണന കേവലം കവികല്പിതമാണെന്നു് പറയേണ്ടല്ലോ. ഇത്ര ദീർഘവും ഭയാനകവുമായ വർണ്ണനയുടെ ഔചിത്യത്തെപ്പററി പലക്കും സംശയം ജനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തരം കിട്ടിയപ്പോൾ നീട്ടി വലിച്ചുള്ള ഒരു വർണ്ണനയിലേപ്പെട്ടു സങ്കല്പവിഭവം വാരിക്കോരി വിതറുന്നതിനു ആശാൻ മുതിൎന്നതിൻെറ ഫലമാണോ ഈ ശ്മശാനം? ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ വർണ്ണനകൾക്കുള്ള പരിമാണം എത്രയെന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ കുമാരനാശാനു — അരഡസനിലധികം ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ലഘുകാവ്യങ്ങളുടെ പ്രണയനംകൊണ്ടു സഹൃദയാരാദ്ധ്യനായിത്തീൎന്ന ഒരു മഹാകവിക്കു — വിവേകം ഉണ്ടായില്ലെന്നു വിചാരിക്കാമോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം പറയുമ്പോൾ വളരെ വളരെ ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാളിദാസാദികളുടെ വൈകല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുപോലും പറയുമ്പോൾ "ഇതി പ്രാമാദികഃ" എന്നതിനു പകരം "ഇതി ചിന്തനീയഃ" എന്നെഴുതി വിരമിക്കുന്ന മല്ലിനാഥപ്രഭൃതികളുടെ മനോഭാവം കുമാരനാശാനെപ്പോലെയുള്ള മഹാകവികളുടെ വിവിധകല്പനങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ദീർഘമായ ശ്മശാനവർണ്ണനംകൊണ്ടു് കവിക്കു കാര്യപ്പെട്ട ഏതാനും ഉദ്ദേശങ്ങൾ സാധിക്കാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ധനതൃഷ്ണയാൽ, വളൎന്ന ഭോഗേച്ഛയെ — അഥവാതനിക്കാമത്തെ — അന്തരാത്മസ്ഥ

ശിയായ യഥാർത്ഥാനുരാഗമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി, അതിനെ വൈരാഗ്യത്തിലൂടെ നയിച്ചു, ആശാൻതന്നെ അന്യത്ര സ്നേഹവ്യാഹതി എന്നു സംബോധനം ചെയ്തിട്ടുള്ള മരണത്തിൽ എത്തിച്ച് പരമോദാരമായ കരുണാദശത്തിൽ കാവ്യം കലാശിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്മശാനവർണ്ണന പ്രത്യേകിച്ചുപകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ഓളംവെട്ടുന്ന ശൃംഗാരത്തിൻെറ അലകൾ, രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ കടക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം ശ്മശാനംകൊണ്ട് കവി അണകെട്ടീട്ടുള്ളതായിക്കരുതാം. അതിരിക്കട്ടെ. ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ നായികയിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള സുഖോപഭോഗലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും വിപരീതമായി ദുഃഖാനുഭവങ്ങൾ ശ്മശാനവർണ്ണനയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. നായികയ്ക്കു വരുവാനിരിക്കുന്ന ഹൃദയപരിണാമത്തിൻെറ ഏററവും വലിയ പ്രചോദനത്തെ—മരണത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ട ചുടുകാട്ടിൽ കിടക്കുന്ന കിടപ്പിനെ—വിവരിക്കുമ്പോൾ ഏതാദൃശമായ ദീർഘപ്രസംഗം മിക്കവാറും ഉപപന്നമാണ്. ശ്മശാനത്തിൻേറയും അതിലെ ഭയങ്കരതകളുടേയും ചിത്രം കണക്കിലധികം ജുഗുപ്സാജനകമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനും കാരണമില്ലാതില്ല. ഒരുവിധത്തിൽ അക്രമകാരിണിയെന്ന് സമ്മതിക്കേണ്ടവളായ നായികയുടെ പേരിൽ, മൂലകഥയിൽ ഉള്ളതിനു വിപരീതമായി വായനക്കാർക്ക് തെല്ലെങ്കിലും അനുകമ്പ ജനിപ്പിച്ച് അവളുടെ വേർപാടിൽ ഉപഗുപ്തനോടൊപ്പം കണ്ണീർ വാർക്കുവാൻ അവരെ തയ്യാറാക്കണമെങ്കിൽ ദണ്ഡനവും ദണ്ഡാരോപണസമ്പ്രദായവും വേണ്ടതിലധികം ക്രൂരമായിപ്പോയെന്നുള്ള പ്രതീതി കവി മുൻകൂട്ടി ജനിപ്പിക്കേണ്ടതല്ലയോ? രണ്ടാംഭാഗത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ,

> ഹാ മതിമോഹത്താൽചെയ്ത സാഹസമൊന്നതിനിന്നി-
> പ്പൂമൃദുമേനിയാൾ പെടും പാടുകണ്ടില്ലേ?

എന്നു കവി ചോദിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ശരിവെക്കുവാൻ വാസവദത്തയുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളും കിടപ്പും പരിസരവും വായനക്കാരനെ നിർബന്ധിക്കണമെന്നായിരിക്കണം ആശാൻെറ ഉന്നം.

6. ശ്മശാനത്തിൽ കിടക്കുന്ന വാസവദത്തയെ ഒരു നാടകീയസമ്പ്രദായമവലംബിച്ചു സഹൃദയസമക്ഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം കവി അവളുടെ ദുരന്തത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ എന്ന മട്ടിൽ അതീതചരിത്രം മുഴുവൻ ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു. കാരണവ്യാജേനയുള്ള പ്രസ്തുതകഥ

നം അടിക്കടിയുള്ള വെറും ചരിത്രകഥനത്തേക്കാൾ സഹൃദയാഹ്ളാദകമായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വായനക്കാൎക്ക് ഒന്നാംഭാഗത്തിനുശേഷം മുറയ്ക്കു കഥ പറഞ്ഞുകേൾക്കുവാൻ ഉള്ളതിനേക്കാൾ വാസവദത്തയുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ കണ്ടിട്ട് അവയുടെ കാരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാനുള്ള തിടുക്കമായിരിക്കും അധികം. താരതമ്യേന അധികമായ ജിജ്ഞാസയെ പൂരിപ്പിക്കുവാനുള്ള കഥനം അധികം രസകരമായിരിക്കുമല്ലൊ. സംഭവങ്ങളെ തകിടംമറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ആശാൻ ഒരുങ്ങിയത് ഇതിനാലായിരിക്കണം.

7. രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ മുക്തികഥ കവി വിവരിക്കുന്നില്ല. മുക്തിദായകനായ ഉപഗുപ്തനെ,

"ഭാനുമാനിൽനിന്നു കാററിൽ—കടപൊട്ടിപ്പാറന്നെത്തും കതിരുപോലെ"

വാസവദത്തയുടെ സമീപത്തിൽ എത്തിച്ച്, അയാളുടെ സന്നിധാനത്തിൽ "മൃത്യുവിന്നിരുട്ടാഴിയിൽ മുങ്ങിയ സത്വ"ത്തെ "മുഹുരിന്ദ്രിയവാതിലിൽ" മുട്ടിച്ചുകൊണ്ടു രണ്ടാംഭാഗത്തെ കവി ഉപസംഹരിക്കുന്നതായിപ്പറയാം. പ്രധാനമായി മൂന്നു കാൎയ്യങ്ങളാണു കവിക്കു രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ സാധിക്കുവാനുള്ളത്. ദണ്ഡനവിധികളുടേയും മററും വ്യവഹാരത്താൽ വായനക്കാൎക്കു നായികയുടെ പേരിൽ അനുകമ്പ തോന്നിക്കുക അഥവാ അവളുടെ കുററം പൊറുക്കത്തക്കതാണെന്നുള്ള ബോധം എല്ലാവരിലും ജനിപ്പിക്കുക—അതൊന്ന്. അതിനുള്ളിൽ ദണ്ഡാനുഭവങ്ങളാൽ പാപിനിയുടെ ഹൃദയത്തെ മുക്ത്യൎഹമാകുമാറ് സംസ്കരിക്കുക എന്നുള്ളത് മറെറാന്നു. പൊതുജനങ്ങൾക്കു തോന്നുന്ന അനുകമ്പാദിവികാരങ്ങളുടെ പരമകാഷ്ഠയ്ക്കു പ്രതിനിധീഭൂതനായ ഉപഗുപ്തനെ ആ രംഗത്തേയ്ക്കു വരുത്തുക എന്നുള്ളതു മൂന്നാമത്തേതും. ഇത്രയും സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ മുക്തിപ്രാപ്തിക്കുള്ള പശ്ചാദ്ഭൂമികയായി. മൂലകഥയെ അനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ ഏതാനും വരികൾകൂടി എഴുതിയാൽ ഒതുക്കിത്തീൎക്കാവുന്ന മുക്തിലബ്ധി കവി മറെറാരു ഭാഗത്തിന്നായി നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. കഥയുടെ ഗതിയിൽ പാത്രങ്ങൾക്കും വികാരങ്ങൾക്കും പടിപ്പടിയായി വരുത്തേണ്ടുന്ന മാററങ്ങൾ എത്ര നിഷ്കൎഷിച്ച് ആശാൻ നിൎവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിൎദ്ധാരണം ചെയ്യുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യകലാഭിജ്ഞത ബോദ്ധ്യമാവുക. ശാകുന്തളത്തിൽ മൂന്നാമങ്കത്തിനുശേഷം ശകുന്തളാദുഷ്യന്തന്മാരിൽ വരുത്തിയ മാററങ്ങൾകൊണ്ട് കാളിദാസനും ഉത്തരരാ

മചരിതത്തിൽ രണ്ടും മൂന്നും അങ്കങ്ങളിലായി രാമനിലാരോപിച്ച സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾകൊണ്ടു ഭവഭൂതിയും എപ്രകാരം അഭിനന്ദനീയരായിരിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരമാണ് ആശാൻ രണ്ടാംഭാഗം കഴിയുമ്പോഴേക്കും വാസവദത്തയിൽ വരുത്തിയ പരിണാമങ്ങൾകൊണ്ടു ശ്ലാഘനീയനായിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയ അബദ്ധമില്ല.

8. ആസന്നമരണയായ നായിക ഒരക്ഷരംപോലും ഉരിയാടാതെ വികാരനിർഭരയായി ഉപഗുപ്തന്റെ സ്നേഹശീതളങ്ങളായ സൂക്തങ്ങൾ ശ്രവിച്ച് അവകൊണ്ടു ഹൃദയപ്രക്ഷാളനം ചെയ്തു ക്രമേണ മുക്തിസാക്ഷാൽകാരംചെയ്തു ഊർദ്ധ്വലോകദിദൃക്ഷയാലെന്നപോലെ അർദ്ധനിമീലിതങ്ങളായ മിഴികൾ ആകാശത്തിലേയ്ക്കുയർത്തി ലോകം വെടിയുന്ന ശാശ്വതശാന്തിനിദർശകമായ കാഴ്ചയാണ് മൂന്നാംഭാഗത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ശാകുന്തളത്തിലെ ആറും ഏഴും അങ്കങ്ങളെന്നപോലെ ഈ ഭാഗം മുഴുവൻ കവിസൃഷ്ടമാണെന്നു പറയാം. നല്ലകാലത്തു ഭോഗലിപ്സാപൂരണത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ നിമന്ത്രണം കൈക്കൊണ്ട് ഉപഗുപ്തൻ വന്നില്ലല്ലോ എന്നാവലാതിപ്പെടുന്ന വാചാലയായ വാസവദത്തയെ ഈ ഭാഗത്തിൽ നാം കാണുന്നില്ല. ആശാന്റെ കൈയിൽ അവൾക്ക് ഇതിനകം വേണ്ടത്ര സംസ്കാരം വന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അവൾ വികാരമൂകയായി കണ്ണുകൊണ്ടുതന്നെ ‘ചിരിക്കയും കരകയും’ ‘ഉപകാരസ്മരണസൂക്തങ്ങൾ’ പാടുകയും ചെയ്യുന്നവളായി പകർന്നിട്ടുണ്ട്. ഉപഗുപ്തൻ, “സമയമായില്ലെ”ന്നുള്ള മറുപടിയുടെ ആന്തരാർത്ഥവും, അവളുടെ ഹൃദയം ഒരു കാലത്തു മലിനമായിരുന്നെങ്കിലും അതിൽ അകൃത്രിമസ്നേഹത്തിന്റെ ഏതാനും ബിന്ദുക്കൾ എങ്ങനേയൊ ഊറിയിരുന്നു എന്ന പരമാർത്ഥവും അവളെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ക്രമേണ മധുരമധുരങ്ങളായ തത്വകഥനങ്ങളാൽ അയാൾ അവൾക്ക്

ചോരനപഹരി.......................
മാരനെയ്താൽ.......................

കൈവരിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. “ചിരകാലമഷ്ടമാർഗ്ഗചാരി”യായ ബുദ്ധഭഗവാന്റെ “പരിശുദ്ധ പാദപത്മം തുടച്ച കൈയാൽ” ആ സ്നേഹമൂർത്തി ആ സഹോദരിയുടെ വാർനിറുക തലോടുന്നതോടുകൂടി അവളുടെ “കെടുന്ന സംജ്ഞ വിരലാലുന്തിയ ദീപംപോലൊന്നുജ്ജ്വലിക്കുന്നു.” പാപിനിയായിരുന്ന അവൾക്കു പശ്ചാത്താ

പംകൊണ്ടു മുക്തി ലഭിക്കാമോ എന്ന സംശയത്തിനു നിവാരണമായി ഉപഗുപ്തൻ ചെയ്യുന്ന പ്രസ്താവമാണ് അനന്തരഭാഗം.

സത്യമോർക്കിൽ സംസാരയാത്രയിൽ x x x x x

ഇത്യാദി വരികളിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള സരസമായ യുക്തി അവൾക്കു മുക്തിലബ്ധിയിൽ വിശ്വാസം ജനിപ്പിച്ചിരിക്കണം. അപ്പോൾ മുക്തിപാത്രമായി പവിത്രയായി കാണപ്പെടുന്ന വാസവദത്തയെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് കരതലമുയർത്തി "കാർചികുരതൻ ശിരസ്സി"ൽവെച്ച് അല്പം കുനിഞ്ഞ് അവളുടെ കണ്ണുങ്ങളിൽ ശരണരത്നങ്ങൾ ഓതിക്കൊടുക്കുന്ന ആ മുനീശ്വരന്റെ ചിത്രം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. അവളുടെ "വെൺകടക്കണ്ണിൽ ഉരച്ചു ചെറുശംഖിൽ തൂമുത്തുകൾപോലെ" ബാഷ്പകണങ്ങൾ സ്ഫുരിക്കുന്നു. ഉപഗുപ്തൻ ചരിതാർത്ഥനായി. അയാൾ ആ അശ്രുബിന്ദുക്കൾ കൈവിരലാൽ തുടച്ചു പിൻവാങ്ങി നിവർന്നുനില്ക്കുന്നു. അതാ മുക്തിപദാരോഹണമുഹൂർത്തം! ലോകത്തോടും വിശേഷിച്ചു അതിന്റെ കാമനീയകത്തോടും അവൾ അവസാനമായി യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുന്ന ആ നിമിഷത്തിൽ "ഹിമകണത്തിൽ ബിംബിച്ചുകാണും കാനനംപോലെ" വിചിത്രപരിഛദോപേതമായ പ്രപഞ്ചം ഞെരുങ്ങി നോക്കുന്നില്ലെന്നില്ല. അവസാനത്തെ പിടിവലി! അവൾ അതിനെ ജയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

പരിസരമതിലവൾ പിന്നെയും കണ്ടാൾ തന്നിഷ്ട
പരിചാരികയാൽവീണ്ടും പരിഗുപ്തങ്ങൾ

എങ്കിലും,

കൃതകോപനൊരുശിശുകളിയിൽ ഭഞ്ജിച്ചെറിഞ്ഞ
പതംഗികാംഗങ്ങൾപോലെ ദയനീയങ്ങ

ളായ അവയെ അവൾ സാകൂതമായും നിരുദ്വേഗമായും ഒടുവിൽ അഹോ നിർമ്മമതമായും നോക്കി കണ്ണുകൾ ആകാശത്തിലേയ്ക്കു ഉയർത്തുന്നു. അങ്ങനെ ആശാൻ ഉപഗുപ്തനെക്കൊണ്ട് വാസവദത്തയ്ക്കു മോക്ഷമരുളി.

കരചരണാദ്യവയവങ്ങൾ ഛേദിക്കപ്പെട്ടു മരണത്തിന്റെ വക്കോളം എത്തിക്കിടക്കുന്ന ഒരു നായികയ്ക്കു ഏതാനും ഉപദേശോക്തികൾകൊണ്ടു മുക്തിപ്രദാനം ചെയ്യുക എന്നുള്ളത് അത്യന്തം ദുഷ്കരമാണെന്ന് ആശാന് അറിയാം. അതുകൊണ്ടാണദ്ദേഹം ഒന്നുംരണ്ടും ഭാഗങ്ങളിലായി വേണ്ടുന്നത്ര മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യുകയും മൂന്നാംഭാഗ

ത്തിൽ മുക്തിഗ്രഹണചിത്രം ഇത്ര സൂക്ഷിച്ച വരക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വാസവദത്തയുടെ അഭിസാരികാവൃത്തി അധികവും കുലധൎമ്മപ്രചോദിതമായ ധനാൎജ്ജനോപായമാകയാൽ അവളുടെ മനസ്സ് തികച്ചും ഭോഗതൃഷ്ണാമലിനമായിരുന്നുവെന്നു് വിചാരിച്ചുകൂടാ. അതു്, അവസരമുണ്ടെങ്കിൽ, പരമാൎത്ഥസ്നേഹത്തിന്നു് സിംഹാസനം ഒരുക്കുമായിരുന്നു. (വസന്തസേനയുടെ കഥ അനുസ്മരണീയം.) പിന്നീടു് വാസവദത്ത ചെയ്ത അക്രമമാണെങ്കിൽ, ഒരു വലിയ സാഹസത്തിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുമാകുന്നില്ല. അതിനു അവൾ അനുഭവിച്ച ശാരീരികമായ ദണ്ഡം വാചാമഗോചരം! തൽപരമായൊരു പ്രായശ്ചിത്തം അനാവശ്യമെന്നാരും പറയും. ആ യാതനകൾ വാസവദത്തയുടെ ഹൃദയത്തെ തീൎച്ചയായും വിപരിണാമം ചെയ്യിച്ചിരിക്കണം. രേഖാമാത്രമായി അവളിൽ ആദ്യം ഉദിച്ച പാവനസ്നേഹം ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ അവൾക്കവലംബമായിത്തീൎന്നിരിക്കാൻ പാടുണ്ടു്. പശ്ചാത്താപത്തിനു് ഇനിയെന്തുവേണം? ഹൃദയംഗമമായ പശ്ചാത്താപം ഉണ്ടെങ്കിൽ മുക്തിപ്രാപ്തി നിശ്ചയം. പക്ഷേ അതുദാതാവിന്റെ ദിവ്യോക്തികളേക്കാളധികം ഗ്രഹീതാവിന്റെ അന്തൎഗ്ഗതത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നേയുള്ളു. ഏകദേശം ഇതാണു് കവിഹൃദയമെങ്കിൽ എന്താണബദ്ധം?

9. വാസവദത്തയുടെ മുക്തിപ്രാപ്തികൊണ്ടു് കാവ്യോദ്ദേശം മുഴുമിച്ചിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ 'കരുണ' 'വാസവദത്ത'യാകുമായിരുന്നു. അതപ്പോൾ നളിനിയുടേയും ലീലയുടേയും നിൎവ്വിശേഷമായ പുനരവതാരമായിരിക്കും. സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു വക ഭേദമായി ആശാൻ കണക്കാക്കുന്ന കരുണ വാസവദത്തയുടേയും സഖിയുടേയും തിരോധാനത്തിനുശേഷമാണു് പരഭാഗത്തിൽ എത്തുന്നതു്. അതിന്റെ പ്രതിനിധിയായി രംഗത്തു് ഉപഗുപ്തൻമാത്രം ശേഷിക്കുന്നു.

ഹാ! മിഴിച്ചുനിന്നവനങ്ങ ....ഭസ്മകദംബംകണ്ടു.

അപ്പോൾ ആ മഹാന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു അടൎന്നുവീണ ആ കണ്ണീർകണമാണു് കരുണയുടെ ലക്ഷ്യം. അതു ശോകോദിതമാണെന്നു ധരിച്ചവരുണ്ടാകാം. രാമപുരത്തുവാരിയരുടെ ശ്രീകൃഷ്ണൻ കരഞ്ഞതുകണ്ടിട്ടു് ഉപഗുപ്തൻ കരഞ്ഞതാണെന്നു ജല്പിക്കുന്നവരുമുണ്ടാകാം. അവരോടെല്ലാം കവിതന്നെ സമാധാനം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

"ദുഃഖസത്യജ്ഞനധീരൻ കരകയില്ല" ഇത്യാദി വരികൾ സൂക്ഷിച്ചുവായിച്ചാൽ അതെന്തെന്നു മനസ്സിലാകും.

ആശാൻ ഒരേ ഒരാദൎശത്തിൻെറ — സ്നേഹത്തിൻെറ — ഗായകനാണ്. അതിൻെറ രൂപഭേദങ്ങൾ ഓരോന്നും ഓരോ കാവ്യത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. കരുണ ആ ഭേദങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രം. എല്ലാം ശാന്തിയിൽ പൎയ്യവസാനിക്കണമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ മതം. സ്നേഹത്തിൻെറ കാലടികൾ ലോകത്തിലും ശിരസ്സു നാകത്തിലും എന്നൎത്ഥം.

II

സ്നേഹവും തൽഭാവഭേദങ്ങളും.

ഏതെങ്കിലുമൊരു രസം അംഗിയും മററു രസങ്ങൾ അംഗങ്ങളുമായിരിക്കണമെന്നുള്ള പ്രാചീനമതത്തിന്നു, കാവ്യഘടകങ്ങളുടെ സമുചിതമായ യോജനയിൽനിന്നുണ്ടാകേണ്ട ഏകാഗ്രത എന്ന അൎത്ഥമുള്ളവെങ്കിൽ അതിന്ന് ഏതുകാലത്തെ സാഹിത്യത്തിലും നിലയുണ്ട്. ഉൽകൃഷ്ടകൃതികളെല്ലാം ആ അഭിപ്രായത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ രസങ്ങളുടെ അംഗാംഗിഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പൂൎവ്വാചാൎയ്യകഥനങ്ങൾ അക്ഷരംപ്രതി രാജശാസനങ്ങൾപോലെ സമാദരണീയങ്ങളാണെന്നു വാദിക്കുകയാണെങ്കിൽ പ്രയാസം വളരെയുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ആചാൎയ്യോക്തികൾ അങ്ങനെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടവയല്ല. അതുകൊണ്ട് അവർ പറഞ്ഞതിനെ കണ്ണടച്ചാദരിച്ചാൽ അവരുടെ കലാഭിജ്ഞതയെ യഥാൎത്ഥത്തിൽ നാം അപമാനിക്കുകയായിരിക്കും ചെയ്യുക. രണ്ടാമതായി ഭിന്നസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ ഉൽകൃഷ്ടതനേടിയ കൃതികളെ, ഒരു പ്രത്യേകവീക്ഷണകോണത്തിൽനിന്ന് അകന്നുവെന്നുള്ള കാരണത്താൽ നികൃഷ്ടങ്ങളെന്നു പറയേണ്ടിവരും. ഈ വസ്തുതകൾ ഓൎക്കാതെ 'കരുണ'യിൽ രസങ്ങളുടെ അംഗാംഗിഭാവം നിൎണ്ണയിക്കുവാൻ കച്ചകെട്ടി വിഷമിക്കുന്നവർ പലരുണ്ട്. കുമാരനാശാൻ ഒരു പ്രത്യേകരസത്തെ പുരസ്കരിച്ചല്ല 'കരുണ' എഴുതിയതെങ്കിൽ പിന്നെ അതിലെ പ്രധാനരസത്തെപ്പററിയുള്ള വ്യവഹാരം എന്തിന്? ഒരു നിരൂപകൻ കരുണാസംജ്ഞയെ ആധാരമാക്കി അംഗിയായ രസം കരുണമെന്നു പറയുന്നു. കരുണത്തേയും കരുണയേയും വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിയാതെ പോയതിൽ ശോചിക്കുവാനേ തരമുള്ളു.

"ഇഷ്ടനാശാദനിഷ്ടാപ്തേഃ
ശോകാത്മാകരുണോനുതം"

എന്നാണല്ലോ കരുണനിർവ്വചനം. കരുണത്തിൻെറ സ്ഥായിഭാവമായ ശോകമാണെങ്കിൽ "ഇഷ്ടജനവിയോഗാദിനാത്മനി ദുഃഖാതിഭൂമിഃശോകഃ" എന്നു വർണ്ണിതമായിരിക്കുന്നു. കരുണയിൽ ശോകവും തജ്ജാതമായ കരുണവും പല ഭാഗങ്ങളിലുമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ കാവ്യം വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ അവശേഷിക്കുന്ന വികാരം ശോകമല്ല. അഥവാ ശോകത്തെ കാവ്യത്തിൽ ആദ്യന്തം വിച്ഛേദംവിനാ വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ കവി ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സാരം. കാവ്യാവസാനത്തിൽ നായിക പരമശാന്തിയടഞ്ഞതിനുശേഷം അവളുടെ ഭസ്മകദംബം നോക്കിനില്ക്കുന്ന നായകൻെറ കണ്ണിൽനിന്നു പതിക്കുന്ന അശ്രുകണം ശോകജമല്ലെന്നു വിചാരശീലരായ സഹൃദയന്മാക്കറിയാം. പോരെങ്കിൽ,

"ഉൽക്കടശോകതിക്തമല്ലോക്കുകിലാന്നയനാംബു
ദുഃഖസത്യജ്ഞനധീരൻ കരകയില്ല"

എന്നു കവി വിളിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ പഴയതോതുവെച്ചു കരുണയിലെ അംഗിരസം ഇന്നതെന്ന് അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ നിരൂപകന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമങ്ങൾ രജ്ജുഖണ്ഡത്തിൽ സർപ്പതാരോപംപോലെ വിഫലമായിരിക്കുകയാണ്.

ആശാൻ വല്ല രസത്തേയും പ്രധാനമായി കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു പേർ സ്നേഹമെന്നാണ്. ഒരു വിധത്തിൽ സകല രസങ്ങളേയും ആശാൻ സ്നേഹത്തിൽ ഒതുക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുവേണം വിചാരിക്കുവാൻ. വീണപൂവ്, നളിനി, ലീല, ദുരവസ്ഥ, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി, കരുണ, വിചിത്രവിജയം എന്നീ പ്രധാന കൃതികളിലെല്ലാം സ്നേഹത്തിൻെറ ഭിന്നഭിന്നഭാവങ്ങൾ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കരുണയിൽ സ്നേഹത്തിൻെറ ഒരു വക ഭേദമായ അനുകമ്പ അഥവാ ബുദ്ധധമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നായ കരുണയാണ് ജീവൻ. ബുദ്ധപ്രോക്തങ്ങളായ മൈത്രിയും കരുണയും താൻ വരിച്ചിട്ടുള്ള സ്നേഹത്തിൻെറ ഉത്തമരൂപത്തിൽ അടങ്ങുമെന്ന് ആശാൻ മുൻകൂട്ടി കണ്ടിരുന്നിരിക്കണം. വിപുലാത്ഥത്തിൽ ആശാൻെറ സ്നേഹം ശൃംഗാരാദികളെ സംക്ഷേപിക്കുന്നു എന്നു വരുന്നതിൽ അപാകമില്ല. ശൃംഗാരപ്രകാശത്തിൽ ഭോജൻ ശൃംഗാരത്തേയും ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ ഭവഭൂതി കരുണത്തേയും സർവ്വരസസംഗ്രാഹകങ്ങളാ

മായി വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു നോക്കുമ്പോൾ സ്നേഹത്തെ നവരസങ്ങളുടെ സാമാസികരൂപമായി കല്പിക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്യമില്ല. പാശ്ചാത്യകവികൾ 'Love' എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു നിൎദ്ദേശിക്കുന്ന വികാരപരമ്പരകൾ മുന്നിൽവെച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം ആശാൻ സ്നേഹത്തെ മററു കേരളീയകവികൾ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ ഉയൎത്തി പ്രതിഷ്ഠിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. ബങ്കാളിൽ ഏറെക്കാലം അദ്ധ്യയനത്തിന്നായി താമസിച്ച ആശാൻ മഹാകവി ടാഗോറിൽനിന്നും സ്നേഹത്തിൻെറ സൎവ്വസമാശ്ലേഷകമായ രൂപം അവധാരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു വരാം.

ആശാൻെറ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ അതു ശൃംഗാരരസത്തിൻെറ നിൎവ്വചനത്തെ എത്രകണ്ടനുസരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ആലോചിക്കുന്നവർ ഇല്ലെന്നില്ല. പണ്ഡിതന്മാരായ ഏതാനും വിമൎശകന്മാർ ആശാൻെറ സ്നേഹം ഒരു വക ശൃംഗാരാഭാസമാണെന്നു വാദിച്ചിട്ടുള്ളതായറിയാം. ശൃംഗാരത്തിൻെറ സ്ഥായിഭാവമായ രതിയെ സാഹിത്യദൎപ്പണകാരൻ

"രതിൎമ്മനോനുകൂലേൎത്ഥേ
മനസഃപ്രവണായിതം"

എന്നാണു് വിവരിക്കുന്നതു്. ആ അൎത്ഥത്തിൽ ആശാൻെറ നായികാനായകന്മാൎക്കു രതി ഉണ്ടെന്നും അതു ശൃംഗാരത്തിൻെറ അല്ലെങ്കിൽ സ്നേഹത്തിൻെറ സ്ഥായിഭാവമായി നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നും കാണാം. പക്ഷെ ഒരഭിസാരികയുടെ രതി യഥാൎത്ഥാനുരാഗത്തിന്നു കാരണമാകുന്നതെങ്ങനെ എന്നു സന്ദേഹിക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. ഇവിടെ ഒന്നാലോചിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. കുലധൎമ്മത്താൽ അഭിസാരികയായ ഒരുവളുടെ ഹൃദയം പരമോദാരമായ അനുരാഗത്തിന്നു എന്നും അനഭിഗമ്യമെന്നു് വരണമെന്നില്ല. യാദൃച്ഛികമായ സംസ്കാരംകൊണ്ടോ ഭിന്നമായ പരിതഃസ്ഥിതി കൊണ്ടോ അവളുടെ ഹൃദയം ധനാൎജ്ജനോപായമല്ലാത്ത പരിശുദ്ധാനുരാഗത്തിന്നു വിഷ്ടരമായെന്നു വരാം. കരുണയിൽ വാസവദത്ത കുലനീതിയനുസരിച്ചു് അഭിസാരികയെങ്കിലും ക്രമേണ ഉപഗുപ്തനെ അവൻെറ സ്വഭാവോൽകൎഷത്തെ മാത്രം അവലംബിച്ചു സ്നേഹിക്കയും ആരാധിക്കയും ചെയ്യുന്നവളായിത്തീരുന്നുണ്ടു്. ആ പരിണാമം എങ്ങനെ അഭിവന്ദനീയമാകുകയില്ല? കവി ചോദിക്കുന്നു.

"ധനദുഃഖദ്ദ്വതയെന്നും,

....

....

തനിയേ പിന്നതുവന്നാൽ വരമല്ലല്ലീ?"

ചുരുക്കത്തിൽ ദൈവായത്തമായ കുലദോഷംകൊണ്ടു് ഒരു വേശ്യയുടെ രതി എക്കാലത്തും രത്യാഭാസമാകണമെന്നില്ലെന്നു ആശാൻ സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാലും അനുകൂലമതിത്വമില്ലല്ലോ എന്നു മറ്റൊരാക്ഷേപത്തിന്നു വകയുണ്ടു്. നായികാനായികന്മാർക്കു പരസ്പരസമാഗമാർത്ഥം ഇച്ഛയുണ്ടെങ്കിൽ രതിയായി. പക്ഷെ ഇരുവരിലും ആ ഇച്ഛ, രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും ഒരേ തോതിലായിരിക്കണമെന്നു് ആർക്കു ശഠിക്കുവാൻ കഴിയും? മനുഷ്യർ യന്ത്രപ്പാവകളല്ലാത്തിടത്തോളംകാലം അവരുടെ വികാരാദികൾക്കു കണിശമായ സമാനത്വം ഉണ്ടെന്നു കല്പിക്കുക വയ്യാ. കരുണയിൽ നായികാനായകന്മാർക്കു സമാഗമേച്ഛയുണ്ടു്. പക്ഷെ ഒന്നു് ശാരീരികവും മറ്റൊന്നു് ആദ്ധ്യാത്മികവുമാണു്. നായികയുടെ അനുരാഗത്തെ സംസ്കരിച്ചു് അന്തിമഘട്ടത്തിൽ നായകസ്നേഹത്തിന്നു സമാനമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ആണു് കവിയുടെ ശ്രമം. അതു വേണ്ടുവോളവും ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രതികൂലമതികൾ പിന്നീടു് അനുകൂലമതികളും അനുകൂലമതികൾ പിന്നീടു പ്രതികൂലമതികളും ആകുന്നതിനെ ഉദാഹരിക്കുന്ന എത്രയെത്ര ജീവിതങ്ങളുണ്ടു്! എത്രയെത്ര കാവ്യങ്ങളുണ്ടു്! സാമ്പിളിനുവേണ്ടി വേഡ്സ്വർത്തിന്റെ 'ലയഡോമിയ', റൊസെററിയുടെ 'ബ്ളസഡ് ഡാമോസൽ' മുതലായ കാവ്യതല്ലജങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. ഒരാൾ മറേറ ആളെ സംസ്കരിച്ചു് അനുകൂലമതിയാക്കുന്ന കഥയാണു് അവയിൽ പ്രതിപാദ്യം. എന്തിനു് ഇംഗ്ലീഷിൽ പോകുന്നു? പ്രസിദ്ധമായ മൃച്ഛകടികത്തിൽ കുലവൃത്തികൊണ്ടു വേശ്യയായ വസന്തസേനയുടെ പ്രതികൂലമതിത്വം എങ്ങനെ ദരിദ്രചാരുദത്തന്റെ സ്വഭാവമാഹാത്മ്യത്തെ ബഹുമാനിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ ഭർത്താവായി വരിക്കുവാൻ പോരുന്ന അനുകൂലമതിത്വമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു എന്നാലോചിച്ചാൽ മതി.

പുംസഃസ്ത്രീയാം സ്ത്രീയഃപുംസി
സംഭോഗം പ്രതിയാസ്പൃഹാ
സ ശൃംഗാര ഇതിഖ്യാതഃ
ക്രീഡാരത്യാദികാരകഃ

ഇത്യാദി കാരികകൾ ഏററവും സങ്കുചിതമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ ആശാൻെറ സ്നേഹം അസ്വാഭാവികമായിപ്പോയെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അവരോടു് ഒന്നേ പറയാനുള്ളു. യഥാൎത്ഥപ്രേമം വെറും ഭോഗേച്ഛയല്ല. ഭോഗേച്ഛക്കു പേർ കാമമെന്നാണു്. കാമത്തിൻെറ ഗായകനല്ല ആശാൻ. ശരീരസമാഗമത്തെക്കാളധികം ഹൃദയസംഗമത്തെ ലാക്കാക്കിയുള്ള പ്രേമമാകുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രതിപാദ്യം. ആ പ്രേമമോ ജരാമരണങ്ങൾക്കു് ദൂരാസദമായി ശോഭിക്കയുള്ളു. അതിൻെറ ഉത്തമരൂപത്തെ പണ്ടു ഭവഭൂതി വൎണ്ണിക്കയുണ്ടായി. ഉത്തരരാമചരിതത്തിലെ

അദ്വൈതം സുഖദുഃഖയോരനുഗതം സൎവാസ്വവസ്ഥാസുയത്

ഇത്യാദി നോക്കുക. (തുടരും)

(ജേ. എം.)

കൈരളിയുടെ ഇന്നത്തെ ആവശ്യം.

(എൽ. ജി. ശേണായി, ബി. ഏ)

സാഹിത്യസമ്മേളനങ്ങളുടെ പ്രസംഗവേദികളിലും മററും നിന്നുകൊണ്ടു് 'ഇത്രയും പാകവും സംസ്കാരവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സാഹിത്യം നമ്മുടേതുപോലെ വേറൊന്നില്ല' എന്നു പലരും അഭിമാനിക്കുകയും അഹങ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ കൈരളിയുടെ ഇന്നത്തെ നിലയെപ്പററി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ വീരവാദം വെറും കണ്ഠക്ഷോഭം മാത്രമല്ലേ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. വിവിധമതങ്ങൾക്കു വിധേയരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വടംവലിയിൽ അത്രയ്ക്കു കിടന്നുഴലുകയാണു കൈരളി.

ജീവിതത്തിൽ അനുദിനം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാററങ്ങൾ അതാതുകാലത്തെ സാഹിത്യത്തെ സാരമായി ബാധിക്കുന്നുണ്ടു്. ജീവിതത്തെ ഉപജീവിച്ചാണല്ലോ സാഹിത്യം വളൎന്നുവരുന്നതു്. ആധുനികഭാരതം പരസ്പരവിരോധികളായ വിവിധശക്തികൾക്കുൾപ്പെട്ടു് പാരതന്ത്ര്യപ്പിടിയിൽ ഒന്നുകൂടി മുറുകിക്കഴിയുകയാണു്. അന്തഃകരണഭേദവും വൎഗ്ഗീയമനഃസ്ഥിതിയും മൂലം ഭാരതത്തിൻെറ പരമ്പരാഗതമായ സംസ്കാരവും, തന്മൂലം സാംസ്കാരികമായ പുരോഗതിയും ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചുവ

രുന്നു. ഈ ഒരു ജീവിതഗതി കൈരളിയുടെ വളച്ചയെ സാരമായി സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം പഠിക്കുന്നതായാൽ ദ്രാവിഡഭാഷയായ മലയാളത്തിന് ആയ്യഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പരിപോഷണം ധാരാളം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അടുത്ത കാലംവരെ ഗൈവ്വാണിയുടെ രക്ഷയെ ആശ്രയിച്ചായിരുന്നു കൈരളി വളൎന്നുവന്നതു്. എന്നാൽ നാം അതിനെ അല്പാല്പമായി മറന്നുകഴിഞ്ഞു. സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കുള്ള പ്രാമാണ്യംതന്നെയും നമ്മുടെ ഇടയിൽ കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. സംസ്കൃതം മൃതഭാഷയെന്നു പറഞ്ഞു സമാധാനിക്കുവാൻ സാഹചയ്യം നമ്മെ ദിനംപ്രതി പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പകരമായി, പളപളായമാനമായി വിലസുന്ന ആംഗലഭാഷ നമുക്ക് ആദശവാണിയായിത്തീൎന്നു. ബാഹ്യസൌന്ദയ്യത്തിൽ മതിമറന്നു് അതിൻെറ പരിഷ്കാരമോടിക്കു നാം അടിമപ്പെട്ടു. അതോടുകൂടി കൃതഘ്നരായി; മൂലം മറന്നു. അഥവാ, ആ പഴയ മനോഭാവത്തെ ആവൎത്തിക്കുന്നതിൽ ഉൽസുകരായി വല്ലവരുമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ പഴമക്കാരായി അധിക്ഷിപ്തരാവുകയായി. പഴയ സംസ്കാരത്തെ അപലപിക്കുന്ന പുത്തൻകൂറുകാരുടെ ചില വികൃതസൃഷ്ടികൾക്കു സാഹിത്യലോകം വിഹാരരംഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഈ ഒരു പരിവൎത്തനം ആഖ്യായികാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ഇന്ദുലേഖ, മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മ മുതലായ നോവലുകളെ അനുകരിക്കുവാൻ മുതിൎന്നവർ വെറും അനുകരണങ്ങളിൽ ചെന്നവസാനിച്ചു. ഈ അനുകരണരൂപത്തിലുള്ള നോവലുകളിൽ ചിത്രീകരിച്ചുകാണുന്ന സമുദായം കേരളക്കരയിലെന്നല്ല ഭാരതത്തിൽതന്നെയും കാണുമോ എന്നു സംശയമാണ്. സാഹിത്യകാരന്മാർ അവരുടെ സങ്കല്പത്തിൽ കാണുന്ന ഇന്നത്തെ കേരളം എത്ര അത്ഭുതകരം! ഒരുവശത്തു് ഉദ്യാനവിരുന്നുകൾ ബഹുസുലഭം; മററൊരിടത്തു് കാമിനീകാമുകന്മാർ ഏകാന്തവിഹാരത്തിൽ ആനന്ദതുന്ദിലരായി, നിശാകാലങ്ങളിൽകൂടിയും നാടകശാലകൾ, നൎത്തനമുറികൾ, കമ്മിററിയോഗങ്ങൾ എന്നിവയിൽ സന്നിഹിതരായി, സൈ്വരസുഖമനുഭവിച്ചു നിൎവ്വാണമടയുന്നു; മാതുലഭവനത്തിൽ സുഖവാസത്തിനായി ആണ്ടുതോറുമുള്ള പോക്കിന് നവയൌവനവും കഴിഞ്ഞു നാൾതോറും വളരുന്ന കന്യകമാർ വട്ടംകൂട്ടുന്ന ബഹളം മററു ചിലേടങ്ങളിൽ; ഇങ്ങനെ ആലോചനാലോകനാമൃതങ്ങ

ളായ പരിഷ്ക്കാരവിഭവങ്ങൾ എത്രയെത്ര! ഈ പടിയുംകടന്ന്, കേരളത്തിനെന്നല്ല ഭാരതത്തിനുകൂടിയും അപമാനകരവും അനാശാസ്യവുമായ നടപടികളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനു മററുചിലർ മുതിരുന്നു. ആദ്യവസാനം വ്യഭിചാരം കഥാവിഷയമായിരിക്കുന്ന ആഖ്യായികകളെ കേവലം അനുകരണരൂപത്തിൽ എഴുതുന്നവരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തെ സ്തുതിക്കുകതന്നെ വേണം. ഭാഷയ്ക്കും സമുദായത്തിനും അനാശാസ്യങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതും നോവൽ പ്രസ്ഥാനത്തിൽക്കൂടി സാഹിത്യലോകത്തിൽ സൂത്രത്തിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്.

കവിതയേയും ഈ ദോഷങ്ങൾ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. ആംഗലഭാഷയിൽനിന്ന് അനുകരണങ്ങളായും തർജ്ജമകളായും വന്നിട്ടുള്ള ധാരാളം കാവ്യശകലങ്ങൾ ഇന്നു മലയാളത്തിൽ കാണാം. മൂലത്തിന്റെ ഓജസ്സിനെ താറുമാറാക്കി കേവലം വികൃതമായ രീതിയിൽ ആണ് അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. "കുറവും കുററവും പറഞ്ഞേ അടങ്ങുകയുള്ളൂ എന്നു കലികൊള്ളുന്നവർക്കു വല്ല പഴുതുകളും ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നതിനായി, രന്ധ്രാന്വേഷികളുടെ പന്ഥാവു കഴിയുന്നതും അടയ്ക്കണമെന്നു കരുതി" സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ അവശ്യം വേണ്ട ഭേദഗതികൾ കഴിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണ് 'ഭാവനാവിലാസം.' ഗ്രേ, ടെനിസൺ മുതലായ പ്രസിദ്ധ പാശ്ചാത്യകവികളുടെ ചില കവനഖണ്ഡങ്ങളുടെ പരിഭാഷയാണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. പരിഭാഷകൊണ്ടു കൈരളിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രയോജനത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നതിനായി അതിൽനിന്നും രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ അവയുടെ മൂലത്തോടുകൂടി ഉദ്ധരിക്കുന്നു:—

മൂ:- Oh that these lips had language! Life has passed
With me but roughly since I heard thee last.

ഭാ:- ഹാ, കഷ്ടമീയധരമൊന്നുരിയാടുവാനു-
മാകുന്നതായ് വരികിലോ! ജനയിത്രിയന്നാൾ
ലോകം വെടിഞ്ഞതുമുതൽ പലമട്ടെനിക്ക-
ശ്ശോകം പെടാതെയൊരു വാസരമില്ലയല്ലോ.

മൂ:- The curfew tolls the knell cf parting, day
The lowing herd winds slowly oer the lea,
The ploughman homeward plods his weary way
And leaves the world to dark ness and to me.

ഭാ:- കർഷ്യനാളം പൊഴിപ്പൂ കഴിവൊരുപകലിൻ
മൃത്യുഘണ്ടാസ്വരംപോൽ
കാലിക്കൂട്ടം കരഞ്ഞത്തകിടിയി-
ലലസം മന്ദമന്ദം നടപ്പൂ
കായക്ലേശാർത്തനായ്ത്തൻ ഗൃഹപഥമുഴവോൻ
ക്ഷീണവാൻ താണ്ടിയാഹാ
കൈവിട്ടിട്ടുന്നു 'ലോകം' പരമിരുളുമിതാ
ഞാനുമായേററുകൊൾവാൻ.

ഇതിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്ന മൃത്യുഘണ്ടാസ്വരം കർഷ്യവിൻെറയല്ല, കവിതയുടെയാണ്. "ഈ തർജ്ജമയിൽനിന്നു വളരെ മെച്ചമായി അവക്കോ മററുള്ളവക്കോ പ്രസ്തുത കൃതികൾ തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ കഴിയുമൊ" എന്നുള്ള ചിന്തയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ആ ആലോചനാജന്യമായ സൌജന്യമാണ് നിരൂപണത്തിൻെറ മാനദണ്ഡമെങ്കിൽ, അത്തരം ഒരു സൌജന്യബുദ്ധി കേരളീയക്കാക്കുമുണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാത്ഥിക്കുക മാത്രമാണ് ഇവിടെ കത്തവ്യം.

കവിതാലോകത്തിൽ അടുത്തകാലത്ത് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് 'മിസ്റ്റിസിസം.' അനുകരണത്തിനു പുറപ്പെടുന്ന ഇക്കൂട്ടർ ആശയത്തിലല്ല തൽപ്രകാശനത്തിൽ മാത്രമാണ് മിസ്റ്റിസിസം കാണിക്കുന്നതു്. തന്മൂലം ഇത്തരം കൃതികൾ വായനക്കാക്കു വിരസങ്ങളായിത്തീരുന്നു. പ്രയോഗപ്രൌഢിയാണു മിസ്റ്റിക്കുകവിതയുടെ ലക്ഷണമെന്നു മിക്കവരും ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിന് അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന രീതിയോ ബഹുവിചിത്രംതന്നെ!

"അത്ഥമെതാനുമുണ്ടെങ്കിൽ-
ത്തന്നെയാരും ഗ്രഹിക്കൊലാ
പലക്കു പലതും തോന്നാം."

എന്നു വിവരിക്കുന്ന മട്ടിൽ കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങിയാൽ എന്താണു ചെയ്യു! സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു ഐറിഷ് കവി ഒരു പ്രേമഗീതത്തെ വിലാപരൂപത്തിൽ ആലപിച്ചിരിക്കുന്നതിൻെറ സാരസ്യം നോക്കുക:—

The shadow drifted apart leaving the shadowless soul
A high, winged, glittering aery creature of the sky
What had we known of it but a fugitive flash of wing?
We had been drowned in our own shadows, you and I,

Our love was breathed upon phantom lips; shade wrought with shade
Oh, beloved, it was not I, but the shadow who cried
In bitterncss, who stabbed, oh, world; they were shadows too,
Who bound their Gods to the Cross, and those that were crucified

നമ്മുടെ ഒരു മിസ്റ്റിക്കുകവി ആനന്ദഗീതത്തെ ആലപിക്കുന്നതു നോക്കാം

ചൊല്ലുകെൻകാലമേ, നീയെന്നെക്കാണിച്ച
തെല്ലാ,മൊരുവെറും സ്വപ്നമാണോ?
തെല്ലിടയെന്തിനെൻ ചുററു,മാനേരിയ
മല്ലികാസൌരഭം വാരിവീശി!
വാനി,ലപ്പൊൻമുകിൽത്തേരിലിരുന്നുഞാൻ
വീണവായിക്കുകയായിരുന്നു;
താരാട്ടുംപാടിഞാൻ താരാമണികളെ-
ത്താലോലിച്ചീടുകയായിരുന്നു;
കോമളസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടങ്ങനെ
കോൾമയിർക്കൊള്ളുകയായിരുന്നു;
എന്നെനീയെന്തിനു നിർദ്ദയംവീണ്ടുമീ,
മണ്ണിലേയ്ക്കൂവമടിച്ചുവീഴ്ത്തി?
ആനന്ദദേവതേ, പോയില്ലനീയെങ്കിൽ
ഞാനൊരുതാരമായ് മിന്നിയേനേ!
അല്ലെങ്കി,ലെന്തിനു നിന്നെപ്പുഴിക്കുന്ന-
തല്ലലാണെന്റെ വിഹാരരംഗം.
എന്നു,മിരുണ്ടോരതിന്റെ കാരാഗൃഹം
തന്നി,ലിരുമ്പഴിക്കെട്ടിനുള്ളിൽ,
മുററും,ചിറകടിച്ചാർത്തുപിടയ്ക്കണം
മുക്തികിട്ടാതെ മത്തപ്തചിത്തം!
എന്തിനു,കഷ്ടം,കൊതിക്കുന്നുപാഴില-
ത്തന്തിച്ചുകപ്പിനെയുമ്മവെയ്ക്കാൻ?. . .

എന്തു ലളിതകോമളമായ ശയ്യ! ഈ യുവകവിക്കു പററിയ പരാജയത്തിൽ സഹതപിക്കാത്ത സഹൃദയന്മാർ ആരുകാണും? ഇതുപോലെതന്നെ കടംകഥാപ്രായമായി 'ഗൂഢാത്മകവിത'കൾ പലതും നമ്മുടെയിടയിലുണ്ടു്.

"ആയിരംഖജനാവിന്നായിരം കള്ളത്താക്കോൽ
ഞായത്തിൻവിദേശീയമൂശയിൽ വാർത്തുണ്ടാക്കി"

എന്നുംമററും പറയുന്ന കവിതകൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിലെ ഒരു സമ്പ്രദായമാണു ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു്. "Ignotum per ignotius" അതായതു, മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമുള്ളതിനെ കൂടുതൽ ദുർഗ്രഹമായ മററൊരു അർത്ഥപ്രതിപാദനത്താൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുക എന്ന രീതിയായിരിക്കണം ഈ കവികൾ മിസ്റ്റിക്കു കവിതയുടെ ലക്ഷണമായി കരുതിയിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. കവിക്കുതന്നേയും വിശ്വാസമില്ലാത്ത രൂപകാതിശയോക്തികളെക്കൊണ്ടു കാവ്യനിർമ്മാണത്തിനു പുറപ്പെടുന്ന ഈ നൂതനകവികൾ കവിതാരചനയെ അല്പംകൂടി ഗുരുതരമായ രീതിയിൽ അഭിവീക്ഷിക്കാൻ ഇടവരട്ടെ!

സാഹിത്യത്തിൽ കാണിക്കുന്ന വർഗ്ഗീയമനഃസ്ഥിതിയെപ്പററിയാണു ഇനി പറയാനുള്ളതു്. ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന വിഷയത്തേയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരേയും ഇതു ഒരുപോലെ ബാധിക്കുന്നുണ്ടു്. ചില വർഗ്ഗക്കാരെ ബീഭത്സമായി പരിഹസിക്കുക എന്നതു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു കർത്തവ്യമായി ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കരുതീട്ടുണ്ടു്. ഇതിനു ഏറെ ലക്ഷ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മണസമുദായമാണു്. ഒരു ബ്രാഹ്മണനെയെങ്കിലും രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിച്ചു വിഡ്ഢിയാക്കിയില്ലെങ്കിൽ ഒരു നോവൽ ആ പേരിനെ അർഹിക്കുന്നതല്ല എന്നു ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഒരു മനോഭാവം നിമിത്തം പല കൃതികളുടേയും ആസ്വാദ്യതയ്ക്കു ഭംഗം നേരിട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സാമുദായികമായിട്ടുള്ള അവശതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന വർഗ്ഗക്കാർക്കു് അതിനെ സാഹിത്യംവഴിയായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മോഹം ഉണ്ടാകുന്നതു സ്തുത്യർഹമാണു്. പക്ഷെ, അവർ ആശയത്തോടെ ഭാഷാദേവിയെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്നതു ക്ഷന്തവ്യമല്ലതന്നെ. സമുദായവൈരം മൂലം താൻ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിഷയത്തേയും തന്നെത്തന്നെയും മറന്നു് അപ്രകൃത വേദാന്തം ഉപദേശിക്കുന്ന ഒരു കവിയെ എങ്ങനെ നാം ബഹുമാനിക്കും? ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെപ്പററിയുള്ള പ്രതിപാദനത്തിലും ഈ മനസ്ഥിതി കൂടിക്കൂടി വരുന്നുണ്ടു്. നിരൂപകന്മാരെന്നു നടിക്കുന്ന സമുദായാഭിമാനികളുടെ വഴിപിഴച്ച വർഗ്ഗപ്രണയബുദ്ധിയാൽ എത്രയെത്ര കവികളാണു് വീർപ്പുമുട്ടിക്കഴിയുന്നതു്! അവരർഹിക്കാത്തതും, അവരുതന്നെ സ്വപ്നത്തിൽപോലും പ്രതീക്ഷിക്കാത്തതുമായ ചില സ്ഥാനങ്ങ

ളിലാണ് ചില സാഹിത്യകാരന്മാരെ ഇത്തരം നിരൂപകന്മാർ വലിച്ചു കേററി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത്!

ഇനി ചില സാഹിത്യകാരന്മാരുണ്ട്. അവക്ക് ചില സമുദായങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെപ്പററി ഒരു വക അവജ്ഞ. കുമാരനാശാൻെറ കവിത്വത്തെ സമ്മതിക്കുവാൻതന്നെ ചിലക്കൊരു ശങ്ക. ആശാൻെറ ശൃംഗാരം ശാസ്ത്രീയമല്ലെന്നു തട്ടിവിടാനുള്ള സഹൃദയത്വം ഒരു നിരൂപകവര്യനുണ്ടായി; തന്മൂലം സാഹിത്യപരിഷത്തിനേയും സവൎണ്ണസാഹിത്യകാരന്മാരേയും ഒന്നടക്കം അസ്ഥാനത്തിൽ കുററപ്പെടുത്തുവാൻ മററു ചിലരും മുതിൎന്നു! സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻെറ 'കരുണാ-കുചേലവൃത്ത'വാദം ശാഖാചംക്രമണംചെയ്തു് 'സമുദായഭിത്തിവാദ'ത്തിൽ ചെന്നവസാനിച്ചതും 'വള്ളത്തോൾ ശാകുന്തള'നിരൂപണം വ്യക്തിദൂഷണത്തിൽ പൎയ്യവസാനിച്ചതും മററും കടംകഥകളല്ലല്ലോ. അടുത്തകാലത്തു നടന്ന 'കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ വാദം' ഇതിനു മറെറാരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഒരു വശത്തുനിന്നു അനാവശ്യമായ സമുദായാഭിമാനം; മറെറാരു വശത്തുനിന്നു ഗൎഹണീയമായ സമുദായ ദുരഭിമാനവും അബദ്ധസമ്പൂൎണ്ണമായ വാദകോലാഹലവും; വേറൊരു വശത്തുനിന്ന് സരസ്വതീപ്രസാദം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതും, നഗ്നവും, ജുഗുപ്സാവഹവുമായ ശകാരവൎഷം; പാവം, 'കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ' ത്രിശങ്കുസ്വൎഗ്ഗത്തിലും! അഹോ, കൈരളിയുടെ കഷ്ടകാലം!

അന്ധമായ അനുകരണബുദ്ധി സാഹിത്യത്തിൽ അവശ്യം വേണ്ട വ്യക്തിത്വത്തെ ഹനിക്കുകയേയുള്ളു. ആത്മാൎത്ഥതയില്ലാത്ത വിമൎശനം പാണ്ഡിത്യപരമെങ്കിൽ തന്നെയും, ഭാഷയ്ക്കോ ഭാഷാഭിമാനികൾക്കൊ ഭൂഷണമല്ലതന്നെ. ഗ്രന്ഥകാരൻെറ സമുദായത്തെ നോക്കി കൃതിയെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന വിമൎശകമ്മന്യന്മാരും വല്ലവരും ഒരു കൃതിയിലുള്ള ദോഷങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ അതിനു ഒരു സമുദായച്ഛായ കൊടുത്ത് സമുദായമടക്കം ശകാരിക്കാൻ ബദ്ധകങ്കണരായി ഗൃദ്ധ്രദൃഷ്ടിയോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന സമുദായാഭിമാനികളും, കൈരളീപോഷണത്തെക്കാളും കൈരളീഭൂഷണമാണ് നടത്തുന്നതെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഈ നശിച്ച വൎഗ്ഗീയ മനസ്ഥിതിയെ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ നിന്നെങ്കിലും ആട്ടിപ്പായിക്കാൻ മലയാളികളെല്ലാമൊത്തുചേൎന്നു പരിശ്രമിക്കുമാറാകട്ടെ!

ആ വിധി.

(പി. ആർ. കുമാർ, cl. ii)

യൌവനത്തിന്റെ ചുട്ടചോരത്തിളപ്പുകൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യാനും "തരിമ്പും കൂസലില്ലാത്ത" ഒരു മഹാധൂർത്തനായിരുന്നു അന്നത്തെ ശിവപുരം സെമിന്ദാറായിരുന്ന "വിജയസിംഹൻ" പ്രഭുത്വം കൊണ്ടും സ്ഥാനത്തേക്കു പ്രതിവർഷം വരവുള്ള അതിയായ ധനം കൊണ്ടും വിജയസിംഹന്റെ കുടുംബം പണ്ടേക്കുപണ്ടു തന്നെ വളരെ കേൾവിപ്പെട്ടതായിരുന്നു. പ്രഭുവിന്റെ ദാസ്യപ്രവൃത്തി സ്വീകരിച്ചു അവരവരുടെ നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുവന്നിരുന്ന സാധുജനങ്ങൾ കോവിലകത്തു സുലഭമായിരുന്നു. പ്രഭുവാകട്ടെ ഈ ഭൃത്യന്മാരോടെല്ലാം വളരെ അകരുണമായിട്ടാണ് പെരുമാറിയിരുന്നതു. പ്രഭുവിന്റെ ചില സമയങ്ങളിലുള്ള കുത്സിതവാക്കുകളും കശ്നനടപടികളും മററും ഭൃത്യനെന്നാലും ഏതൊരുവന്റേയും സ്വാഭിമാനത്തെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതിന്നു പര്യാപ്തമായിരുന്നു. എങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തോട് മത്സരിച്ചാലുണ്ടാകാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെ ഭയന്ന് എല്ലാവരും അതെല്ലാം ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നതു്.

അക്കാലത്തു് ശിവപുരിയിൽ വലുതായ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. തന്മൂലം അനവധിപേൎക്ക് ജീവനാശം നേരിട്ടു എന്നുതന്നെയല്ല കൃഷിക്കും മററും ഗണ്യമായ നാശങ്ങൾ നേരിടുകകൂടിയുണ്ടായി. ഇക്കാലത്തു് വെള്ളപ്പൊക്കം ഹേതുവായിട്ട് ബുദ്ധിമുട്ടിയിരുന്ന സാധുജനങ്ങൾക്ക് യാതൊരുപകാരവും ചെയ്തുകൊടുപ്പാൻ പ്രഭു സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല. ഈ വെള്ളപ്പൊക്കം കൊണ്ട് സെമിന്ദാൎക്കും അല്പം ചില കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെല്ലാം സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. അതിന്നുശേഷം സെമിന്ദാരുടെ ഒരു കുടിയാനും വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് ജീവിതം നയിക്കുന്നവനും എന്നാൽ ഒരു സദ്വൃത്തനും ആയ ഗോപിനാഥൻ സെമിന്ദാരുടെ അരികിൽ ചെന്ന്, താൻ സ്ഥാനത്തേക്കു അളവുതരേണ്ട ധാന്യത്തിൽ കുറച്ചെങ്കിലും വിട്ടുതന്നാൽ തരക്കേടില്ലെന്ന് "താണുകേണ്" അപേക്ഷിച്ചു. സെമിന്ദാറാകട്ടെ അതിന്നനുകൂലിക്കുവാൻ തയ്യാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗോപി

നാഥൻ വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "പൊന്നുതമ്പുരാനെ! അടിയനെ വല്ലവിധേനയും സഹായിക്കേണമെ! അടിയൻ തീരെ നിസ്സഹായനാണ്. അടുത്തുണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കം ഹേതുവായി അടിയന്നു വലുതായ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ പലതും നേരിട്ടു. എന്നുതന്നെയല്ല വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ അടിയൻെറ പുരയിടം ഒന്നാകെ തകൎന്നു ഒലിച്ചുപോയി. അടിയൻെറ ഭാൎയ്യ "കുററംപിഴക്കുക"യും ചെയ്തു. അതുകാരണം അടിയൻെറ വ്യസനം പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. പോരാതെ അടിയൻെറ അമ്മയില്ലാത്ത രണ്ടുപിഞ്ചുകിടാങ്ങളെ നോക്കേണ്ടഭാരവും അടിയനിലായിരിക്കുന്നു. ആ കുട്ടികളുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കും തോറും അടിയൻെറ ഹൃദയം പൊട്ടുന്നു. അന്നന്നത്തെ ഭക്ഷണത്തിന്നു കൂടി അടിയൻ വല്ലാതെ അരിഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ നിലക്കു അടിയൻ തരാനുള്ളപാട്ടം മുഴുവൻ ഒരാഴ്ചയിൽ എങ്ങിനെയാണ്, പ്രഭോ, തന്നുതീക്കേണ്ടതു? അതിൽ കുറച്ചെങ്കിലും വിട്ടു തരുന്നതായാൽ ആ കടം, വരുന്ന വൎഷംകൊണ്ടെങ്കിലും വീട്ടിത്തരുവാൻ അടിയൻ ശ്രമിക്കാം. അല്ലാതെ ഈ നിസ്സഹായ സ്ഥിതിയിൽ അടിയൻ എന്തുചെയ്യട്ടെ!"

എന്നാൽ ഗോപിനാഥൻെറ ഈ വാക്കുകൾക്കു സെമിന്ദാരുടെ കഠിനഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചില്ല. തനിക്കു തരുവാനുള്ള പാട്ടത്തിൽനിന്നു ഒരു മണിധാന്യമെങ്കിലും വിട്ടുകൊടുപ്പാൻ താൻ സന്നദ്ധനല്ലെന്നും, നേരെമറിച്ചു തരേണ്ടപാട്ടം മുഴുവൻ ഒരാഴ്ചയിലകം തന്നുതീൎക്കാത്തപക്ഷം അയാളെ വസ്തു ഒഴിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും കൂടാതെ പുരയിടം കൂടി ജപ്തിചെയ്യിക്കുന്നതാണെന്നും ആ മുതലാളി ഗൎജ്ജിച്ചു. ഗോപിനാഥൻെറ ഹൃദയമാകുന്ന അണക്കെട്ടുപൊട്ടി. കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ അതിശക്തിയായി പ്രവഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കൊട്ടാരത്തിൻെറ പടികടക്കുവാൻ സെമിന്ദാർ കല്പിച്ചു. ഗോപിനാഥൻ പടികടന്നു തൻെറ പുരയിലേക്കു തിരിച്ചു.

നടന്നസംഗതികളെല്ലാം സെമിന്ദാരുടെ ഏകസോദരനും ഉദ്ദേശം പന്ത്രണ്ടുവയസ്സുമാത്രം പ്രായം ചെന്നവനും ആയ രാജശേഖരൻ മനസ്സിലാക്കി. ജന്മം കൊണ്ടുമാത്രമല്ലാതെ സ്വഭാവം കൊണ്ടു് രാജശേഖരൻ, വിജയസിംഹൻെറ സോദരനായിരുന്നില്ല. "ഒന്നമൃത് മററതുകാളകൂടം" എന്നപോലെയാണ് രാജശേഖരനും വിജയസിംഹനും.

സാധുഗോപിനാഥന്റെ പേരിൽ രാജശേഖരന്നു വളരെ അനുകമ്പ തോന്നി. കുറച്ചു പണവും ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും എടുത്തു് അന്നു വൈകുന്നേരംതന്നെ, രാജശേഖരൻ ഗോപിനാഥന്റെ കുടിലിലേക്കു ചെന്നു. "ഭവനമിതൊരുകാലമെന്നു, കുട്ടിച്ചുവരുകൾ കൊണ്ടറിയേണ്ടു" ഒരു ജീർണ്ണിച്ചപുരയിലാണു ഗോപിനാഥൻ പാർത്തിരുന്നതു്. താൻ കൊണ്ടുവന്ന പണവും ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും രാജശേഖരൻ ഗോപിനാഥനെ ഏല്പിച്ചു. ഗോപിനാഥൻ സന്തോഷംകൊണ്ടു മതിമറന്നവനായി; പലവട്ടം നന്ദിപറഞ്ഞു. "ഇനിയും വല്ലബുദ്ധിമുട്ടും നേരിടുന്നസമയത്തു് തന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊള്ളുക" എന്നുപറഞ്ഞു രാജശേഖരൻ അവിടെനിന്നുപോയി.

അക്കാലത്തു് ശിവപുരിയിൽ തസ്കരന്മാരുടെ ലഹളകളും കൊള്ളകളും ദിവസേന എന്നപോലെ നടന്നിരുന്നു. കുചേലകുബേരഭേദമെന്യേ അവർ എല്ലാവരുടേയും ഭവനങ്ങളിൽ കയറി കൊള്ളയും അറുകൊലയുംനടത്തി നാളുകൾ കഴിച്ചുപോന്നു. ഒരു തസ്കരസംഘക്കാരായിരുന്നു ഇതിനെല്ലാം ഉത്തരവാദികൾ. അവരെ കണ്ടുപിടിച്ചു ശിക്ഷിപ്പാൻ സർക്കാരിൽനിന്നു നടത്തിയ ഉദ്യമങ്ങളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായി കലാശിച്ചതേയുള്ളു.

ഗോപിനാഥന്നു ധനം സഹായിച്ചതിന്റെ പിറ്റെ ദിവസം രാജശേഖരൻ അടുത്തുള്ള മലഞ്ചെരിവിൽ കൂടി പതുക്കെ സഞ്ചരിക്കയായിരുന്നു. തത്സമയം ഏകാകിയും സർവ്വാഭരണവിഭൂഷിതനുമായ രാജശേഖരൻ തസ്കരസംഘത്തിൽ ചിലരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. അവർ ഉടനെത്തന്നെ രാജശേഖരനെ സമീപിച്ചു. സിംഹത്തെക്കണ്ട ഹരിണിയെപ്പോലെ രാജശേഖരൻ ഭയവിഹ്വലനായി. അവർ അടുത്തുചെന്നു ആഭരണങ്ങളെല്ലാം അപഹരിക്കുകയും ആ സാധുബാലന്റെ ശിരസ്സുവെട്ടി കാട്ടിലെറിയുകയും ചെയ്തു.

* * * * * * * *

* * * * * * *

രാജശേഖരനെ കാണാതായ വർത്തമാനം നാടെങ്ങും കാട്ടുതീപോലെ പരന്നു. സൽസ്വഭാവിയായ ആ ചെറുബാലന്റെ അഭാവത്തിൽ നാട്ടുകാരൊക്കെ ഒരുപോലെ വ്യസനിച്ചു. കുട്ടിയെ തിരയുവാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിച്ചു. തനിക്കു വലുതായ ഒരുപകാരം ചെയ്തു തന്ന രാജശേഖ

രനെ തിരയുവാൻ ഗോപിനാഥനും പുറപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ അയാൾ കൊലപാതകം നടന്ന മലഞ്ചെരിവിൽ എത്തി. ജീവമുക്തകളേബരമായ രാജശേഖരന്റെ ശവം അയാൾ കണ്ടെത്തി. അതിനരികിൽ കുറച്ചു നേരംനിന്നു് കണ്ണുനീർ വാർത്തശേഷം സർക്കാരാളുകളെ വിവരം അറിയിക്കുവാൻ അയാൾ പട്ടണത്തിലേക്കു കുതിച്ചു. കുറച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഒരുകൂട്ടം പൊല്ലീസുകാർ മലഞ്ചെരിവിലുള്ള വേറൊരു മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി സംഭവസ്ഥലത്തെത്തി. ശവം അവർ നോക്കി. ഗോപിനാഥൻ അതു കാണുകയുണ്ടായില്ലെങ്കിലും അതിവേഗത്തിൽ ഓടിപ്പോകുന്ന ഗോപിനാഥനെ പൊല്ലീസ്സുകാർ കണ്ടു. “അതാ! കള്ളൻ പിടിച്ചോ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പൊല്ലീസ്കാർ ഗോപിനാഥനെ പിൻതുടർന്നു. വഴിയിൽവെച്ചു ഗോപിനാഥൻ പൊല്ലീസ്സിന്റെ പിടിയിൽപ്പെട്ടു; അവർ ഗോപിനാഥന്റെ രണ്ടു കയ്ക്കളും കൂടി ശൃംഖലയാൽ ബന്ധിച്ചു. “കൂനിന്മേൽക്കുരു” എന്നതുപോലെയായി ഗോപിനാഥന്റെ അവസ്ഥ. പൊല്ലീസ്കാർ ചോദിച്ചുതുടങ്ങി; “എടാ, ദുഷ്ടാ. നീയെന്താണിപ്പോൾ ഇവിടെ ഉദ്യമിച്ചിരുന്നതു്? ആളുകൾ അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടുദിവസം മുമ്പു് കൊന്ന കുട്ടിയുടെ ശവം, ഇന്നു് എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഒളിപ്പിക്കുവാൻ വന്നതാണു് അല്ലേ! ശരി. ഇതിന്നു തക്കതായ ശിക്ഷ നിനക്കു കിട്ടുന്നതുകണ്ടോ.” ഇതെല്ലാം കണ്ടു് ഗോപിനാഥൻ അമ്പരന്നു ഉണ്ടായ വാസ്തവമെല്ലാം അയാൾ പലതവണയും പറഞ്ഞു. എന്നാലും അതെല്ലാം വനരോദനമായിക്കലാശിച്ചു. ഏറെത്താമസിയാതെ ഗോപിനാഥനെ സെമിന്ദാറുടെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കി. ഗോപിനാഥനെ കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ കോപം ഇരട്ടിച്ചു. ഇവനെയെങ്ങിനെയെങ്കിലും “കഥകഴിക്കേണ”മെന്നു സെമിന്ദാർ മനസ്സുകൊണ്ടുറച്ചു. ഗോപിനാഥന്റെ പേരിൽ കുററം ചുമത്തി സെമിന്ദാർ കോടതിയിൽ കേസു് ഫയലാക്കി. ഗോപിനാഥന്റെ ഭാഗം വാദിപ്പാൻ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ നിരപരാധിത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ പലതവണയും കോടതിയിൽവെച്ചു് ഗോപിനാഥൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ മഹാനായ ന്യായാധിപൻ അതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. എന്തിനേറെ! ഗോപിനാഥനെ കഴുവേറ്റുവാൻ നിഷ്ഠുരനും കോഴക്കാരനുമായ ന്യായാധിപൻ വിധി പ്രസ്താവിച്ചു.

* * * * * * * *
* * * * * * *

ശിവപുരം ജയിലിൽ അന്നു വലിയ ബഹളമായിരുന്നു. നിരപരാധിയായ ഗോപിനാഥൻെറ മേൽ പല തരത്തിലുള്ള കുററങ്ങളും ആരോപണം ചെയ്തു കഴുവിലേററുന്ന ആ നീചകർമ്മം അന്നാണ് നടത്തുവാൻ വെച്ചിരിക്കുന്നത്. "അവസാനമായി വല്ല മോഹവും ഉണ്ടോ" എന്നു ന്യായാധിപൻ ഗോപിനാഥനോടു ചോദ്യം ചെയ്തു. നിസ്സഹായരായ തൻെറ അരുമസന്താനങ്ങളെ അന്തിമമായി ഒന്നു കണ്ടാൽ തരക്കേടില്ലെന്നു ഗോപിനാഥൻ പറഞ്ഞു. കുറെ പൊല്ലീസ്സുകാരോടുകൂടി ഗോപിനാഥൻ തൻെറ കുടിലിൽ ചെന്നു കയറി. അവിടെ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു കിടക്കുന്ന തൻെറ പിഞ്ചുകിടാങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ ഗോപിനാഥൻെറ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പ്രാണൻ പകുതിയും പറന്നു." അയാൾ ശോകംകൊണ്ടു വിറക്കുന്ന തൻെറ കൈകൾ കൊണ്ട് കുറച്ചു നല്ല പച്ചവെള്ളം രണ്ടുപേരുടേയും വായിൽ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. അവരെ അവസാനമായി ഒന്നു പുണർന്നു. ഏറെത്താമസിയാതെ രണ്ടുകിടാങ്ങളും ദീർഘനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു. ഇനി ഗോപിനാഥന്നു ഇഹത്തിൽ ബന്ധുക്കളായി ആരുണ്ട്? ഇതെല്ലാം കണ്ടു് മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണ ഗോപിനാഥൻെറ ഹൃദയം പെട്ടെന്നു സ്തംഭിച്ചു. അയാളുടെ ആത്മാവു് അരുമപ്പുത്രരെ പിൻതുടൎന്നു നിത്യശാന്തിയിൽ ലയിച്ചു!

കിളിമൊഴി.

(വി. കെ. കുഞ്ഞൻ IV. u. c.)

(കാകളി.)

"ആരാണനാലഞ്ചു പക്ഷികളിങ്ങുവ-
ന്നോരോവിശേഷങ്ങളോതിപ്പിരിഞ്ഞവർ"
താതൻെറ പക്ഷപുടങ്ങളിൽ ചേൎന്നു നി-
ന്നാരോമലുൽക്കണ്ഠയാൎന്നുചോദിക്കയായ്

ആ വിഹഗേന്ദ്രന്റെ രമ്യമുഖത്തിങ്ക-
ലാവിർഭവിച്ചു വികാരശബളത.

തെല്ലിടനിശ്ചലനായിട്ടിരുന്നുതൻ
ചെല്ലത്തെ മാറണച്ചുമ്മവച്ചോതിനാൻ

“ദൂരെദ്ദൂരെപ്പടിഞ്ഞാറേക്കടലിന്റെ
തീരത്തിലുണ്ടൊരു ചാരുസരോവരം

ഫുല്ലാരവിന്ദങ്ങളുണ്ടതിലൊട്ടേറെ
വെള്ളാമ്പലുണ്ടു വികസിച്ചു നില്ക്കുന്നു.

തൽക്കുളിർവാരിനിമജ്ജനമാശിച്ചു
പൊല്ക്കരം നീട്ടുന്നു പാവം ദിവാകരൻ.

താമരതന്നന്ത്യസൌഭാഗ്യപൂരവും
കോമളമാമ്പലിൻ ചാരുസൌരഭ്യവും

മാറത്തണിഞ്ഞു മദാലസനായണ-
ഞ്ഞാമോദമേറുന്നു സായം സമീരണൻ.

പാലൊളിപ്പൂനിലാവങ്ങുപരിണത
ഭാഗധേയൻശശി തൂകും നിശകളിൽ

വെള്ളിയുരുക്കിയൊഴിച്ചപോലേററവും
വെണ്മകലർന്നുവിളങ്ങുംമണൽപ്പുറം

പാലിൽകുറുക്കിയെടുത്തോരുപഞ്ചാര
പോലെ മനോഹരമായിരിക്കുംപരം.

താമരപ്പൊയ്കയ്ക്കു തൊട്ടടുത്തുണ്ടൊരു
കോമളമായ പൂങ്കാവനം പാവനം.

പാരംഫലഭരനമ്രങ്ങളാം തരു
ജാലങ്ങളുണ്ടതിലങ്ങിങ്ങു നില്ക്കുന്നു.

നാനാതരംപക്ഷി വൃന്ദങ്ങളാലൊരു
കോലാഹലമാണവിടെ നിരന്തരം.

തേങ്കനിതിന്നുമത്താമരപ്പൂവുക
ളേന്തുന്ന പൈന്തേൻ നുകർന്നും വസിക്കുന്ന

ചാരുവിഹംഗമ രാജിയിലുണ്ടൊരു
താരുടലേന്തുന്ന കോമളബാലകൻ.

തൂവെള്ളയാകുമടിച്ചിറകും നല്ല
തൂവലും നീണ്ടഴകാണ്ടഗളവുമായ്
ആകൎഷണീയം തദാകാരസൌഷ്ഠവം
ആപാതരമ്യം തദാലാപമാധുരി.
കൂവിത്തെളിഞ്ഞവനിപ്പോളഭിനവ
താരുണ്യമാൎന്നു താവിത്തിളങ്ങുന്നു.
പൈങ്കിളിക്കുഞ്ഞൊന്നു തജ്ജീവിതത്തിലെ
പങ്കാളിയായിട്ടു പാൎക്കാൻ ലഭിക്കണം
പ്രീതിയോടിത്രയും ചൊന്നസുതാമുഖം
സാകൂതമന്ദസ്മിതനായിനോക്കവേ
കേവലം ജിജ്ഞാസയല്ലാതെ മറെറാരു
ഭാവമതിങ്കൽ പരിസ്ഫുരിക്കായ്കയാൽ
ചൊല്ലിനാൻ മെല്ലവേ പിന്നേയും സസ്നേഹ
സല്ലാപമാധുൎയ്യമാൎന്നമൊഴികളിൽ
"ഓമനേനിൻകണ്ഠനാളം പൊഴിക്കുന്ന
കോമളഗാനത്തിൻ മഞ്ജുകണികകൾ
മാലേയമാരുതബാലനപ്പശ്ചിമ
വാരാശിതീരത്തിലെത്തിച്ചിരിക്കണം.
നേരേകിഴക്കോട്ടു പോരുംഖഗങ്ങളി
ലാരെങ്കിലും നിന്റെ രൂപവും ശീലവും
നല്ലതാണെന്നു പറഞ്ഞുകുമാരന്റെ
യുള്ളത്തിലാഗ്രഹം വായ്പിച്ചിരിക്കണം.
അങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കൊരന്യോന്യബന്ധത്തി-
നിങ്ങുള്ളവൎക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിലോ
കല്യാണശീലയാമെന്നോമനയ്ക്കൊരു
കല്യാണമാശിച്ചു വന്നവരാണവർ"
അച്ഛന്റെ വാക്കുകളാദ്യം തുടങ്ങിയൊ-
രക്ഷരംപോലും വിടാതെ കേട്ടോമലാൾ
ആരക്തവക്ത്രത്തിലച്ഛനു ഗൌരവ
ഭാവത്തെയന്യൂനമുദ്വഹിച്ചോതിനാൾ

"കേട്ടിരിപ്പുണ്ടുഞാൻ പുല്ലുംമുളക്കാത്ത
നാട്ടിലെ, യാമണൽക്കാട്ടിലെ വാൎത്തകൾ.

പത്രംകൊഴിഞ്ഞു കരിഞ്ഞുനില്ക്കുംചില
വൃക്ഷങ്ങളുണ്ടതിൽ ശാഖകൾ തോറുമേ

കൂടുവയ്ക്കാനിടമില്ലാഞ്ഞു കൂടുന്നു
കൂട്ടംചതിയാന്നിരിക്കുന്ന കൊക്കുകൾ.

കൊററിനു വല്ലതും വേണമെന്നാൽപറ-
ന്നററവരൊത്തു കിഴക്കോട്ടുപോരണം

ഇല്ലവയെങ്കിലും തെല്ലുവിനയമ-
ക്കള്ളരെണ്ണുന്നിതു നമ്മളെക്കാടരായ്.

വേണ്ടഞാനാരേയും വേൾക്കേണ്ടയിക്കൂട്ടർ
തീണ്ടാതിരുന്നാൽ മതിയെനിക്കെപ്പൊഴും"

നാനാവികാരങ്ങളത്തവ്വിലാമൃദു-
മാനസതാരിനെത്തല്ലിയുലയ്ക്കയാൽ

പാരംപണിപ്പെട്ടൊരവ്യക്തഗൽഗദ
ഗീരുകളായിതു തദ്വരവാണികൾ.

"ബാലാരുണൻതങ്ക നീരാളമിട്ടെത്തു-
മാലോകനീയമുഷക്കാലവേളയിൽ

മാലേയചന്ദനമാമരത്തോപ്പിൽ നി-
ന്നാലോലവായു വണഞ്ഞുകളിപ്പതായ്

കോമളശ്യാമള സസ്യസമ്പൂൎണ്ണമായ്
പൂമകൾക്കേററൊരു പുണ്യസങ്കേതമായ്

നിൎമ്മലവാരിനിറഞ്ഞൊഴുകീടുന്ന
നിമ്നഗയാൻ നയനാഭിരമ്യമായ്

പാരം പരിമളപൂരംപരത്തുന്ന
താരും തരുനികരങ്ങളും ചേൎന്നതായ്

എന്തിനു മറെറാരു നന്ദനോദ്യാനമായ്
ചന്തം പെറുമിഗ്ഗിരികടകങ്ങളിൽ

പാടിപ്പറന്നു കളിക്കട്ടെ ഞാനൊരു
വാടാമലരായ് വളരട്ടെയല്ലെങ്കിൽ"

ഉൽക്കടമായ വികാരമനിശ്ശളം
നിശ്ശളിപ്പിച്ചു തദീയവാഗ്ദ്ധോരണി
"നീലാംബരത്തിലങ്ങിങ്ങു വെണ്മേഘ
മാലകൾ തൂങ്ങും ശരൽക്കാലമെത്തിയാൽ
അച്ഛൻെറ യങ്കതലത്തെ വിട്ടെൻകൊച്ചു
പക്ഷങ്ങൾ വീശിപ്പാറന്നു പറന്നുഞാൻ
ചാലേവിശാലവിഹായസ്സിലാനന്ദ
ലീനയായേകാന്തഗാനാതിലോലയായ്
ഉല്ലാസപൂർവ്വം നയിക്കുമെൻജീവിതം
തെല്ലുമന്യാശ്രയം കൂടാതെ നിത്യവും"
അച്ഛനിടയ്ക്കു തടുത്തുചോദിക്കയായ്
അച്ഛസ്വഭാവയാമാത്മതനൂജയെ
"മാനസതാരിനിണങ്ങുമൊരുത്തൻെറ
പ്രാണാധികപ്രിയയായ് രമിച്ചീടുവാൻ
ധന്യാനുരാഗത്തഴപ്പിലുദിക്കുന്ന
പൊന്നും കുടങ്ങളെപ്പോററിപ്പുലർത്തുവാൻ
ആശയില്ലേനിനക്കേതുമെന്നല്ല നി-
ന്നാശയമേകാന്തജീവിതത്തിങ്കലോ."
നമ്രമായിശിരസ്സാമ്മുഗ്ദ്ധപല്ലവ
കമ്രാധരിക്കുകരൾത്തുടിപ്പുണ്ടായി;
ചേണാർന്നതൽഗണ്ഡദേശത്തിലുണ്ടൊരു
ശോണാഭിരാമഛവികലർന്നോമലാൾ
മന്ദാക്ഷസുന്ദരം മന്ദഹാസംചെയ്തു
മന്ദംമൊഴിഞ്ഞു മധുരമായിങ്ങനെ: —
"കാല്യങ്ങളോരോന്നുമെന്മുന്നിൽമംഗല്യ
മാല്യങ്ങളപ്പിച്ചു മന്ദം പിരിയവേ
പൂവണിക്കൊന്നയും പുഷ്പിതാശോകവും
പാലൊളിത്തിങ്കളും നല്ലതൈത്തെന്നലും
കോകിലാലാപവുമൊന്നിച്ചുനന്ദിച്ചു
കോമളവാസന്തകാലംവരുമിനി.

മാന്തളിർത്തിന്നു മനംകനിഞ്ഞന്നൊരു
പൂങ്കുയിലെത്തുമിപ്പുഷ്പവാടങ്ങളിൽ
കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്കുമെന്നെയക്കോകിലം
കാകളിമഞ്ജുള പ്രേമഗാനങ്ങളാൽ.
അന്നെനിക്കച്ഛന്റെ സമ്മതം കിട്ടിയാൽ”
നിന്നുപോയാമുഗ്ദ്ധമഞ്ജുസംഭാഷണം.
ഭാവനനിർമ്മിച്ചനാകത്തിലാദ്യമായ്
പാവമപ്പൈങ്കിളി പാടിപ്പറക്കയായ്.
ഉത്തരമൊന്നുമുരക്കാതെ സത്വര-
മച്ഛനെണീററു പറന്നുപോകുംവരെ.

൨.

ഉള്ളഴിഞ്ഞാമുഗ്ദ്ധ വാണിയിലൂറുന്ന
നിർമ്മലരാഗം സഫലമായ് തീരുമോ-
നിഷ്ഠുരലോകവും നിർദ്ദയനീതിയും
തട്ടിക്കളഞ്ഞതു താറുമാറാക്കുമോ.

3.

ഭാവിസന്തോഷദമാകട്ടെ, നിൻമഞ്ജു
ഭാവന സത്യമായ് തീരട്ടെ, പൈങ്കിളി!